

Her şeyin çok pahalı olduğu ve pahalıya devam ettiği bu ülkede, en ucuz şey insan hayatı ne yazık ki... En olmayacak yerde, en olmayacak şekilde ölüyor insanlarımız birer birer ya da topluca... Ölüm her yerde kol geziyor...

Son olarak Bolu-Kartalkaya'da 78 kişi yanarak can verdi. "Nerem doğru ki" misali, otelde doğru olan hiçbir şey yoktu. Üzeri halı ile kaplı merdiven "yangın merdiveni"ydi mesela! Hem de dışarı çıkışı olmayan bir yangın merdiveni! Ne yangın tüpü vardı, ne sensörler çalışıyordu. Nereye el atsan elinde kalıyordu.

Hal böyleyken Turizm Bakanı çıktı, "otelin iki yangın merdiveni var" dedi! Bir ay önce itfaiyenin denetiminden geçtiğini söyleyerek Bolu Belediyesi'ni suçladı!

78 can gitmiş ne gam! Tek derdi, sorumluluğu üstünden atmaktı! Tek değerli olan şey, kendi canları, mevkileriydi... Onun dışında her şey çok kıymetsiz, çok ucuzdu...

"Ucuz ölümler ülkesi" oldu Türkiye. Yeni de değil, uzun bir süredir böyle.

Her gün ortalama 5 işçi, iş cinayetlerinde can veriyor; en az 1 kadın, hem de en yakınları tarafından katlediliyor. Herhangi bir doğa olayı, bir felakete, katliama dönüşüyor... Yetmiyor; geriye kalanların hayatı cehenneme çevriliyor...

6 Şubat depreminin yıldönümündeyiz. Kapitalizmin kar hırsı, devletin kasıtlı ihmalleri yüzünden onbinlerce kişi hayatını kaybetti. Tesadüfen hayatta kalanlar, günlerce soğukta açsusuz bekledi. Yardıma koşanların önü kesildi, toplanan yardımlar gaspedildi, Kızılay'ın parayla çadır sattığı ortaya çıktı vb...

Sayfa 2'de sürüyor

"Ucuz ölümler ülkesi"ni yaşanabilir kılmak için

BİRLEŞİK

MİLİTAN

MEŞRU MÜCADELE!

“Ucuz ölümler ülkesi”ni yaşanabilir kılmak için

BİRLEŞİK, MİLİTAN, MEŞRU MÜCADELE!

Depremi üzerinden iki yıl geçti, hala çadırdaki, konteynerde yaşayan onbinler var... Bu kişilerin başlarını sokacakları herhangi bir evleri olmadığı halde, şimdi buradan da çıkmaları isteniyor. Diğer yandan “rezerv alan” adı altında sağlam evlerine, arsalarına el konuyor. Halkın ne can, ne de mal güvenliği kalmış durumda.

Antakya başta olmak üzere tüm deprem bölgesi, kocaman bir şantiye alanı... Yazın tozdan, kışın çamurdan geçilmiyor... Yıkımlarda gerekli tedbirler alınmadığından enkazlardan yükselen asbest, tüm bölgeye hastalık saçıyor. Çernobil sonrası Karadeniz’de yaşandığı gibi, önümüzdeki dönemde deprem bölgesinde kanserden ölümler artacak. Şimdiden çocuklar başta olmak üzere ciddi sağlık sorunları yaşanıyor.

Depremzedeler sadece hastalıkla boğuşmuyor. Deprem sırasında “kayıp” olan yakınlarını arıyor, ama bulamıyor; ölenlerin hesabını sorulmasını istiyor, ama sorulmuyor. Yaşanan katliamın gerçek sorumluları bir türlü yargılanmazken, tutuklanan birkaç müteahhit de birer birer serbest bırakıldı. Bu adaletsizlik karşısında isyan ediyor, ama sesini duyuramıyor...

Adaletsizliğe duyulan öfke tüm toplumu sarmış durumda. Bir avuç multi-milyoner ve yandaş dışında canı yanmayan kimse kalmadı bu ülkede.

Artık “ikili hukuk sistemi”nden söz ediliyor. Bir olayın “suç” kapsamına girmesi, kişisine göre değişiyor. Kimine en ağır cezalar verilirken, kimine dokunulmuyor, hatta ödüllendiriliyor! “ikili hukuk” aynı zamanda “düşman hukuku”yla pekiştirilmiş vaziyette.

Komünist ve devrimciler başta olmak üzere muhalif kesimler her dönem “düşman hukuku”na göre yargılandı zaten. Fakat şimdi sıradan insanlar da aynı muamele ile karşılaşılıyor. Hatta farklı burjuva kliklerin sözcüleri bile. Ümit Özdağ gibi şoven-faşist bir lideri gerekçesiz tutukladılar mesela. Keza yemin töreninde “Mustafa Kemal’in askerleriyiz” sloganını atan teğmenleri ordudan attılar.

AKP-MHP yönetimi ekonomik ve siyasi olarak sıkıştıkça saldırganlığı artıyor. Son günlerde estirilene tutuklama furyası bunun göstergelerinden biri. Yeni bir halk ayaklanmasından duydukları korkuyla Gezi’ye saldırmaya devam ediyorlar. Sanatçılardan menajere kadar herkesi Gezi ile suçlayıp tüm topluma gözdağı veriyorlar.

Yetmiyor; sokağa çıkacak olanları tehdit ediyorlar. Erdoğan ve Bahçeli, “Akgençlik” ve “ülkü ocakları”ni meydana salmaktan bahsediyor. Esasında bu teşkilatların, kendilerine bağlı “paramiliter güçler” olduğunu itiraf etmiş oluyorlar. Bahçeli’nin CHP’nin erken seçim istemine bile, “12 Eylül’de yarım kalan hesaplaşmayı özlüyorsa, kınında bekleyen kılıç gibi buradayız” demesi, 12 Eylül öncesi Bahçeli’nin de içinde olduğu MHP’nin misyonunun itirafı olduğu kadar, bugün ve gelecekte aynı misyonu üstlenmeye hazır olduklarının ilanıdır.

Erdoğan-Bahçeli ikilisi, hem içeride hem dışarıda savaş çığırtkanlığı yapıyor. Kendini “Suriye fatihi” göstermek isteyen Erdoğan, Rojava’daki Kürt yönetimine tehditler savuruyor. Sadece Türkiye’de değil, Irak, İran ve Suriye’deki Kürtlerin kendi kaderlerini tayin hakkına da tahammül edemiyorlar. O ülkelerin iç işlerine, yönetim biçimlerine müdahale etmeye kalkıyorlar.

Adını “terörsüz Türkiye” koydukları yeni “süreç”le PKK-PYD gibi Kürt örgütlerine saldırırken, bir yandan da Öcalan üzerinden etkisizleştirmeye çalışıyorlar. Fakat Kürt halkı ikinci kez atılan bu “zehirli yem”i yutmuyor!

Kayyumlarla, seçme-seçilme hakkı başta olmak üzere bugüne dek elde edilen kazanımlar birer birer gaspedildi. Açlık ve yoksulluk daha da arttı. Yeraltı-yerüstü zenginliklerinin talanı pervasızca sürüyor. Emperyalistler ve işbirlikçileri Irak’tan sonra Suriye’ye de vurgun ve kar gözüyle bakıyorlar ve şimdiden planlar hazırlayıp harekete geçiyorlar.

Kısacası topyekun bir saldırı ve kuşatma altındayız. Bunu da ancak topyekun mücadele ile püskürtebiliriz. Saldırının şiddeti kadar mücadelenin şiddeti ve kapsamı da büyümek zorunda. Birleşik, militan ve radikal bir mücadele hattı örülmeden, bu faşist-gerici abluka parçalanamaz. Metal işçileri fiili grevlerle yolu açtı. Bu yolu büyütme zamanı!...

Okurlara...

Merhaba,

AKP-MHP yönetimi yeni bir saldırı furyası başlattı. Siyasetçiler, sanatçılar, gazeteciler gözaltına alınıyor, tutuklanıyor. Erdoğan’ın bitmeyen “Gezi korkusu” yeniden alevlendi. Yeni Gezi’ler olmasın diye tüm topluma gözdağı veriyor, tehditler savuruyor.

Ama nafile!

Artan hayat pahalılığı ve sürekli düşen alım gücüyle nasıl yaşayacağını bilemeyen halkın tepkisi giderek artıyor. Hemen her kesim, tepkisini artık eylemlerle ortaya koyuyor. Grevleri yasaklanan metal işçileri, fiili grev yaparak taleplerini büyük oranda aldılar. Ve tüm toplumsal kesimlere kazanmanın yolunu gösterdiler.

6 Şubat’ta gerçekleşen depremin ikinci yılındayız. Depremzedelere verilen hiç bir söz tutulmadığı gibi, suçlular serbest bırakılıyor. Ama biz affetmeyeceğiz, unutmayacağız!...

Şubat ayı sadece felaketlerin yıldönümü değil, doğumlar ayı aynı zamanda. Faşizme ve tüm gericiliğe olduğu kadar tasfiyeciliğe ve teslimiyete karşı da direnişin sembolü olan İhtilalci Komünistler, Şubat’ta küllerinden yeniden doğdular.

Rosa Lüksemburg’un yüzyıl önce söylediği gibi; vardık, varız, varolacağız!.. Ne faşizmin şiddeti, ne reformizmin ihaneti bizi mücadelemizden alıkoyabilir. Bin kez kırsalar da dallarımızı, filiz süreriz kar altında ve açarız çiçeklerimizi yine en zor anlarda.

Kök salmışız çünkü bu topraklara... Bu kök var olduğu müddetçe, devrim ve sosyalizm mücadelesi sürecek ve zafere ulaşacaktır...

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları dergimizin sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

127. Sayıda

3	Yeni saldırı furyası toplumsal gözdağı
4	ESP’ye operasyon ve protestolar
	Kamu emekçileri 13 Ocak’ta iş bıraktı
5	“Çözüm süreci” devam edecek mi
6	Ucuz yaşamlarımız
7	Kaynak Tekniği işçileri greve çıktı
8	Gazze’de ateşkes, Filistinlilere sürgün
9	Bir roman: Kavganın şafağı
10	Hepimiz “işçi” miyiz?
12	Yazgımız kazanmaktır
13	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
14	Doğal önder; Hacı Köse
15	ABD’de yeni Trump dönemi
19	Hapishanelerde hak ihlalleri

Yayın Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Çağdaş Büyükbaş

Adres: Mecidiyeköy mah. Ayfer sk. No: 10/5 Asım Bey Ap. Şişli/ İst. Tel: 0538 777 99 01, devrimcidurus@gmail.com, proleterdevrimciduruş2.org

Baskı: Berdan Matbaacılık, Davutpaşa cad. Güven San. Sit. C Blok No: 215-216 Topkapı/İst.

Tel: (0212) 613 1211, ISSN: 2147-4028, Yayınevi sertifika no: 48918

YEDİVEREN YAYINLARI Yerel Süreli Yayın, Sayı:127, Şubat 2025, 20 TL(KDV %0)

AKP-MHP yönetimi yeni bir saldırı furyası başlattı. En önemli silahı da mahkemeler. Bir kez daha avukatlar, gazeteciler, siyasetçiler, sanatçılar, gözaltına alınıyor, tutuklanıyor. Bunların çoğunun devrimci, demokrat özelliğe sahip muhalif kesimlerden olduğunu söylemeye gerek bile yok sanırız.

AKP hükümetleri zaten yıllardır muhalifler üzerinde estirdiği devlet terörüyle, kendi yasalarını bile tanımayan keyfi-kuralsız uygulamalarıyla ayakta duruyor. Bir dönem "Ergenekon" adı altında Rus-Çin işbirlikçilerine, bir dönem "Fetö" adı altında demokrat, yurtsever, Alevi kamu çalışanlarına, ardından Kürt siyasetçilere dalgalar halinde tutuklama-görevden alma furyası estirdiği gibi, yine muhalif

Bunlarla da bitmedi; **ESP'den -aralarında sendikacılarında olduğu- çok sayıda kişi gözaltına alındı, 34 kişi tutuklandı.** İstanbul Barosu Yönetim Kurulu Üyesi Fırat Epözdemir tutuklandı. Gazeteci Barış Pehlivan ve Halk TV çalışanı Serhan Asker, Seda Selek gözaltına alındılar. İddia yine hukuk-dışıydı. Barış Pehlivan'ın İmamoğlu'nu suçlayan "bilirkişi" ile telefonda yaptığı görüşmeyi yayınlaması, konuya dahil olan tüm Halk TV çalışanlarının gözaltına alınmasının sebebi olarak gösterildi.

Saldırıları belediyelere de sıçradı. Beşiktaş'ın CHP'li Belediye Başkanı yolsuzluk suçlamasıyla tutuklandı, **Siirt'in DEM Partili Belediye Başkanı hakkında ise yine "terör" suçla-**

Özgür Özel'in başında bulunduğu CHP ise, bir kez daha AKP'ye kan taşıdı. Üstelik Erdoğan'la ilk görüşme, 1 Mayıs'ın ertesi günü gerçekleşti. Özgür Özel ve İmamoğlu, Saraçhane'de toplanan binlerce kişiyi polislerle karşı karşıya bırakarak çekip gitmiş, polis barikatlarını aşmaya çalışanlar ise aylarca tutuklu kalmıştı.

Erdoğan'ın "yumuşama" dediği dönemde de muhalif kesimlere saldırılar sürdü. Belediyelere kayyum atanıyor, direnen işçilere saldırılıyor, doğasına sahip çıkanların üzerine ateş açılıyordu. Düşük ücret ve vergi soygunu ile yürütülen ekonomik terörü saymıyoruz bile...

Fakat **son bir ay içinde bu saldırıların çapı ve hızı arttı.** Suriye'de Esat rejiminin yıkılması, bunda önemli bir faktördür. Erdoğan yönetimi, Suriye'de cihatçı çetelerin yönetimi ele geçirmesini, kendi zaferiymiş gibi kitlelere sundu. MİT Başkanı İbrahim Kalın'ın HTŞ lideriyle Emevi Cami'sine gidip namaz kılması, ardından Dışişleri Bakanı Fidan'ın Suriye'ye giderek HTŞ yönetimiyle görüşmeler yapması, Türkiye'nin yeni Suriye yönetiminde etkili olacağı izlenimini yaratmak içindi. Öyle olmadığı sonraki gelişmelerde daha net biçimde görüldüğü halde, bunu propaganda ettiler. ABD başkanlık seçimini kazanan Trump'ın Erdoğan'a dönük sözleri, (içinde tehdit içermesine rağmen) övgü olarak lanse edildi. Erdoğan'ın uluslararası düzeyde itibarının arttığı imajı yaratıldı.

Aynı günlerde Öcalan ile DEM Parti milletvekillerinin görüşmesi, Öcalan'dan gelen mesajlar, barış, demokrasi, çözüm nutuklarının atılmasına zemin oluşturdu. "Sivil anayasa", Erdoğan'ın ölene kadar başkan kalması formülleri yeniden gündemleştirdi. Farklı partilerden AKP'ye transferlerle AKP'nin meclisteki sayısının artması, zayıflayan Erdoğan yönetiminin güçlendiği yanılsamasını yaratmak içindi.

Oysa Erdoğan yönetimi, asgari ücreti ve emekli aylıklarını beklenenin çok altında belirlediğinde, eriyen kitle tabanını daha fazla kaybetmişti. **Uluslararası düzeyde de, ülke içinde de itibarı artmıyor, her geçen gün düşüyordu. Bolu'daki yangın, bu yönetimin lime lime döküldüğünü gösteren, halktaki tepkiyi, öfkeyi arttıran son felaket oldu.** Bir avuç yandaş dışında, bu yönetimin kimseye değer vermediği, azami kar için her şeye göz

Yeni saldırı furyası; TOPLUMSAL GÖZDAĞI

kesimlere saldırarak tüm topluma gözdağı vermeye çalışıyor.

12 Eylül'den sonra, parti başkanlarını tutuklayan ilk hükümet AKP-MHP yönetimidir. Geçmişte HDP eşbaşkanları tutuklanmıştı, halen cezaevindeler. Geçtiğimiz günlerde ise Zafer Partisi Genel Başkanı Ümit Özdağ tutuklanarak Silivri'ye gönderildi. İBB Başkanı Ekrem İmamoğlu hakkında hapis cezası istemiyle yeni davalar açıldı.

Ardından menajer Ayşe Barım hakkında "dizi sektöründe tekelleşme" diye başlayan soruşturma, Gezi'ye dönüştü. Barım'ın sanatçıları Gezi Direnişi'ne çağırdığı iddia edilerek, "hükümeti ortadan kaldırmaya teşebbüs"ten tutuklanması sağlandı. 2021'de yaşanan orman yangını ve depremlerde twitter üzerinden yardım istemesi de, "etki ajanlığı" şeklinde damgalandı. **Henüz yasalarda olmayan "etki ajanlığı" böylece resmi kayıtlara girdi.** Diğer yandan "tanık" olarak Gezi'ye katılan muhalif sanatçılar ifade vermeye çağrıldı; Halit Ergenç ve Rıza Kocaoğlu hakkında ise "yalan tanıklık" iddiasıyla soruşturma açıldı.

masıyla ceza verildi ve belediyeye kayyum atandı.

Bütün bunlar son 15 gün içinde yaşanan gelişmelerdir. Bolu-Kartalkaya'daki yangından sonra Bolu Belediyesi'ni suçladılar, belediye yetkililerini gözaltına alıp tutukladılar. Ardından adeta "cadı avı"na giriştiler; arka arkaya gözaltı ve tutuklamaları başlattılar.

Üstelik **bu saldırılar, ağızlarına pelesenk ettikleri "barış", "demokrasi", "çözüm" gibi kavramların havada uçtuğu, Öcalan'la DEM Heyeti arasında görüşmelerin başladığı, Bahçeli'nin "Öcalan gelsin, mecliste konuşsun" dediği bir atmosferde gerçekleşiyordu.**

Zamanlaması ve nedenleri

Geçtiğimiz Mart ayında yapılan yerel seçimlerin ardından "ikinci parti" konumuna düşen AKP, kendini toparlayabilmek için "yumuşama" dönemine girildiği havası yarattı önce. Buna ortak olan CHP'nin "normalleşme" tanımını da kullanmıyor, sözde eskisinden farklı esnek bir yönetim sergileyeceğini ima ederek zaman kazanıyordu.

Son bir ay içinde AKP-MHP yönetiminin saldırıların çapı ve hızı arttı. Suriye'de Esat rejiminin yıkılması, bunda önemli bir faktördür. Aynı günlerde Öcalan'dan gelen mesajlar, barış, demokrasi, çözüm nutuklarının atılmasına zemin oluşturdu. Oysa Erdoğan yönetimi, asgari ücreti ve emekli aylıklarını beklenenin çok altında belirlediğinde, eriyen kitle tabanını daha fazla kaybetmişti. Uluslararası düzeyde de, ülke içinde de itibarı artmıyor, her geçen gün düşüyordu.

yumduğu, insan canını hiçe saydığı bir kez daha görüldü. Kaldı ki, otel yangınında ölenlerin çoğu orta kesim denilen, zengin sayılacak kişilerdi. Sadece yoksulların değil, onların canının da artık çok ucuzladığı yüzlere çarpıldı.

Köşeye sıkıştığı her durumda yaptığı gibi, Erdoğan saldırısının dozunu arttırdı. **İnsanlar yangındaki ihmalleri konuşmasınlar, yönetimi sorgulamasınlar; aksine kendi canlarının derdine düşsünler diye tutuklama-gözaltı furcasını başlattı. Sanatçı, gazeteci, siyasetçi gibi toplumun bilinen isimlerini tutuklayarak dikkatleri o yöne kaydırıldı. Muhalefeti "savunma"ya çekti.**

Diğer yandan kendine rakip olarak gördüğü İBB Başkanı Ekrem İmamoğlu'nu yargı yoluyla ekarte etme çabasını büyüttü. Beylikdüzü Belediye Başkanlığı döneminde "ihaleye fesat karıştırdığı" iddiasıyla (söz konusu ihale 2015 yılında yapılmış olduğu halde) yıllar sonra hakkında yeni bir dava daha açıldı. Öncesinde "ahmak davası" olarak bilinen davada, İmamoğlu 2 yıl 7 ay hapis cezasına çarptırılmıştı. Böylesine komik, iler-tutar yanı olmayan bir dava yerine, "yolsuzluk" gibi ciddi bir suçlamayla yargılamayı daha işe yarar görmüş olmalıydılar. Üstelik her iki davayı da sonlandırmayıp sürekli erteleyerek her an "siyasi yasaklı" olma sopasını, İmamoğlu'nun başının üzerinde sallandırmaya devam etti.

Bütün bunlar, Erdoğan yönetiminin süresini uzatmak içindir. Daha önce bu yöntemler işe yaramıştı. Peki şimdi yarayacak mı?

Gezi yine gelecek!

Bu yönetimin 23 yıldır işbaşında kalmasında, "muhalefet boşluğu" belirleyicidir. Devrimci hareketin gerilediği koşullarda reformizmin baskın hale gelmesi ve bu durumun burjuva muhalefet üzerinde rahatlatıcı bir etki yaratması, en önemli faktördür.

Burjuva muhalefetin dizginlerini elinde tutan emperyalistler ve işbirlikçileri, savaş ve kriz koşullarında Erdoğan'ı tercih etmiştir. Toplumsal muhalefetin zayıfladığı, parlamentarizmin baskın olduğu bir ortamda bunu başarabilmeleri zor olmadı. Buna rağmen **Erdoğan yönetimi, Gezi Direnişi başta olmak üzere işçi-emekçi hareketinin büyüdüğü zamanlarda çok zor anlar yaşadı. Erdoğan'ın Gezi'ye olan öfkesinin hiç bitmemesinin nedeni budur.**

Ayşe Barım üzerinden bir kez daha Gezi korkusu ortaya çıktı. Barım'ı tutuklayarak, olası Gezi'leri önleme, tüm topluma gözdağı vermeyi amaçladılar. Demek ki, yeni bir

Gezi'den, halk ayaklanmasından korkuluyordu. Ve bu genel bir korku değil, somut, güncel bir tehdit olarak görülüyordu.

Son aylarda artan işçi direnişleri, özellikle madencilerin Ankara yürüyüşü, Polonez işçilerinin kararlı eylemleri, Erdoğan yönetimini zorlayan direnişler oldu. Küçük üreticilerin isyanı, emeklilerin bitmeyen protestoları, toplumun her kesiminde artan öfkenin giderek eylemleri biçimlere dökülmesi, AKP-MHP yönetiminin kitle tabanının iyice eridiğini gösteriyordu. Seçim hileleriyle işbaşında kalmanın da bir sınırı vardı ve o noktaya hızla geliniyordu.

Suriye'deki değişim, Erdoğan'a "hayat öpücüğü" gibi geldi. Fakat içte yaşanan derin yoksulluk, artan hayat pahalılığı, ağır sömürü koşulları, dıştaki yanlısamalı zaferle giderilebilecek gibi değildi. Son olarak Halk TV sunucularının alınması üzerine kanalın binası önünde toplanan kitleler, bunun önemli bir göstergesi oldu. Keza işçi direnişleri başta olmak üzere son aylardaki direnişlerde bunu gördük.

İşçi ve emekçiler öylesine ağır koşullarda yaşıyorlar ki, polis şiddeti, gözaltı-tutuklanma tehdidi bir noktada işlevsiz kalıyor. Sendikal örgütlülükle bile çok şeyi başarabildiklerini gösterdiler.

Rusya'da 1905 Devrimi yenilgiye uğradığında, Bolşevikler "1905 yine gelecek" diyordu. Yenilgi yıllarında bu söz, boş bir umut gibi geliyordu çoğu insana. Ama 1917'de, 1905'i aşarak dünyanın ilk sosyalist devrimini gerçekleştirdiler.

Bugün "Gezi yine gelecek" dendiğinde, birçoklarına boş bir lakırdı gibi gelebilir. Ama **egemenler Gezi korkusuyla hala titriyor ve saldırıyorlar. Zaten bu sömürü ve zorbalık koşullarında direnişlerin, isyanların olmaması mümkün değil.** Gezi gibi bir halk ayaklanmasının yine geleceği aşikar, fakat Gezi aşılmak zorunda. Ancak o zaman sadece AKP-MHP yönetimini değil, muhalefeti de sarsan bir niteliğe bürünebilir ve gerçek kurtuluşun yolunu açabilir.

Sonuçta kendiliğinden patlamalar kaçınılmaz. Bütün mesele, bu patlamaların ne kadar örgütlü olduğu ve doğru hedeflere yöneldiğinde. Komünist ve devrimcilerin kendilerini toparlayıp kitlelere önderlik edebilmesinde...

Elbette halk, komünist ve devrimcileri beklemeyecek. Bıçağın kemiğe dayanmakla kalmayıp deldiği koşullarda kendi yolunu bulup akacak. **Her zorbalık gibi bu zorbalık dönemi de sona erecek. Erdoğan yönetimini, bu kez saldırı furcası da, "çözüm" aldatmacası da kurtaramayacak...**

ESP'ye operasyon ve protestolar

21 Ocak günü İstanbul merkezli 6 ilde, ESP, SKM ve SGDF üye ve yöneticileri ile sendikacılar, muhabirler ve sanatçıların da içinde olduğu toplam 41 kişi gözaltına alındı. ESP, SDGF ve BEKSAV kurumlarına baskınlar yapıldı.

Gözaltına alınanlar 25 Ocak'ta İstanbul Çağlayan Adliyesi'ne getirildiler. Savcının "ifade almayacağını", "dosya kapsamına bakarak karar vereceğini" açıkladığı adliye süreci, zaten tutuklama hedefi olduğunu göstermişti. Hakimlik 34 kişinin tutuklanmasına, 3 kişinin adli kontrol şartıyla olmak üzere 6'sının ise serbest bırakılmasına karar verdi.

Aralarında ESP Eş Genel Başkanı Hatice Deniz Aktaş, SKM Genel Sözcüsü Tanya Kara, SGDF Eşbaşkanı Berfin Polat'ın da bulunduğu 34 kişi, tutuklama kararını sloganlarla protesto etti.

Tutuklananlar arasında Limter-iş emekçileri Meliha Kaya ve Serpil Topal'ın da bulunması, mücadeleci sendikalar tarafından Kadıköy'de protesto edildi. 27 Ocak günü saat 18.30'da Kadıköy'de yapılan eylemde, tutuklananların serbest bırakılmaları istendi. Basın açıklamasının ardından Enerji-Sen ve İşçi Emekçi Birliği adına da konuşmalar yapıldı. Proleter Devrimci Duruş'un da aralarında bulunduğu kurumlar eyleme destek verdiler.

Ayrıca Ankara, İzmir, Mersin, Malatya, Antalya'da da protesto eylemleri yapıldı.

Operasyonun başladığı günlerde de protesto eylemleri oldu. 22 Ocak günü Kadıköy'de Süreyya Operası önüne toplanma çağrısı yapıldı. Fakat kitle daha toplanmadan polisler tarafından ablukaya alındı. Polis 40'dan fazla kişiyi darp ederek gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar gece geç saatlerde serbest bırakıldı.

İşçi Emekçi Birliği de operasyonlara tepki gösterdi. Yapılan yazılı açıklamada "baskılar, gözaltılar haklı mücadelemizi engelleyemeyecek" denildi.

Kamu emekçileri 13 Ocak'ta iş bıraktı

KESK üyesi kamu emekçileri, devletin yüzde 11.54'lük zammını protesto etmek için 13 Ocak'ta iş bırakarak meydanlara çıktı. Saat 11'de ülke genelinde 84 noktada toplanan binlerce emekçi, taleplerini bir kez daha haykırdı. Soğuk havaya rağmen, yürüyüşler ve açıklamalar coşkulu gerçekleşti.

İstanbul'da emekçiler Sultanahmet Meydanı'nda, saat 10'dan itibaren toplanmaya başladı. Burada yüzlerce kişi hayaller çekerek, sloganlar atarak, yürüyüşün başlayacağı saati bekledi. Saat 11'den itibaren Beyazıt'a doğru yürüyüşe geçildi. Eğitim-Sen ve SES emekçileri eyleme yoğun katıldı. Beyazıt Meydanı'na kortejlerin varmasının ardından ilk olarak TTB İstanbul Şube Başkanı açıklama yaptı. KESK adına ise yapılan ortak açıklamada zam talebini kabul etmediklerini ve taleplerini haykırmak için alanlarda olmaya devam edeceklerini söyledi. Eylem çekilen halaylarla bitti. İstanbul'daki yürüyüşe Proleter Devrimci Duruş okurları da katıldı.

Eylemin ardından Milli Eğitim Bakanlığı, demokratik-sendikal hakkını kullanarak eyleme katılan eğitim emekçilerine, soruşturma tehdidi ve uyarısında bulunan tebligatlar gönderdi.

Bahçeli'nin meclis konuşmasıyla başlayan "yeni çözüm süreci" daha ilk aşamada tökezlemeye başladı. "İmralı heyeti" Öcalan'la iki görüşme yapmışken, AKP sözcüsü Ömer Çelik "İmralı trafiği bitmiştir" dedi. Kapanan trafiğin, "İmralı heyeti ile siyasi partilerin görüşmesi" olduğu söylene de, "süreç bitiyor mu" tartışmasını körükledi.

Öcalan ile yapılan ikinci görüşmede, beklenen açıklamanın gelmemesi, belli ki, AKP-MHP yönetiminde rahatsızlık yaratmıştı. Öcalan'dan bir an evvel "silahların bırakılması, örgütün lağvedilmesi" açıklamasını yapmasını isteyen Bahçeli de, bu rahatsızlığı ortaya koydu. Erdoğan gibi, süreci "terörsüz Türkiye" olarak tanımlayan Bahçeli, PKK'ye yönelik ağır ithamlarını, tehditlerini yineledi.

DEM Parti yetkilileri ise, sürecin yeni başladığını, Öcalan'ın görevini yapması için tecridin kaldırılması gerektiğini belirttiler. 2-16 Şubat tarihleri arasında çeşitli miting ve buluşmalarla kitleleri sürece dahil etmeye çalışan bir program açıkladılar. Yanısıra HDK "Barış için 1 milyon imza" kampanyası başlattığını duyurdu. Diyarbakır'da 419 siyasi parti kurum ve kitle örgütü "Rojava'ya statü, halklara özgürlük" deklarasyonu yayınladı.

Bir yanda AKP-MHP yönetiminin tehditleri, saldırganlığı artarken ve "süreç bitiyor mu" tartışmaları alevlenirken, diğer yandan süreci kitlelere benimsetme çabası, bu yönde yapılan kampanyalar ve mitinglerle sürüyor.

Öcalan ile görüşmeler ve sonrası

Öcalan yıllar sonra yeğeni ve DEM Parti milletvekili Ömer Öcalan'la görüşürdü önce. 23 Ekim 2024 tarihinde gerçekleşen o görüşmede, "barış için elimden geleni yapmaya hazırım" sözleri duyurulmuştu.

Sırrı Süreyya Önder ve Pervin Buldan'ın oluşturduğu "heyet" ile ilk görüşme ise, 28 Aralık'ta gerçekleşti. Ardından **DEM Parti görüşmenin özetini 7 madde halinde sıraladı. İçlerinden en dikkat çeken ve farklı olanı, Öcalan'ın "Bahçeli ve Erdoğan'ın yeni paradigması"ndan söz etmesi, ona katkı sunacağını söylemesiydi.** "Yeni paradigma" ile neyi kastettiği anlaşılmasa da, Öcalan'ın "sürece" olumlu yaklaştığı öğrenilmişti.

Ardından "İmralı heyeti"ne, Ahmet Türk de eklenerek başta MHP olmak üzere meclisteki tüm partilere ziyaretler düzenlendi. Öcalan'la yapılan görüşme hakkında bilgi alışverişinde bulunulduğu söylendi. Partiler genel olarak sürece olumlu yaklaşıklarını belirttiler, fakat **daha şeffaf yürütülmesi gerektiğine dikkat çektiler.** CHP ise "şehit ve gazi ailelerinin hassasiyetlerinin de göz önüne alınması"nı istiyor, mecliste görüşülmesi gerektiğini söylüyordu. Parti ziyaretlerinin ardından "heyet" Edirne Cezaevi'nde Selahattin Demirtaş'la da bir görüşme yaptı. Onun da sürece olumlu yaklaştığı ifade edildi.

Bu görüşmelere tüm parti başkanları katılırken sadece AKP'de başkan, yani Erdoğan bulunmadı. Bu durum, Erdoğan'ın sürece mesafeli yaklaştığı şeklinde yorumlara yol açtı.

"Çözüm süreci" devam edecek mi?

Erdoğan, 2013'te başlayan "çözüm süreci"nde de "Dolmabahçe mutabakatı"nı tanımadığını söyleyerek sorumluluk almamıştı. Şimdi de "süreci" Bahçeli'nin sırtına yıkmış görünüyordu. MHP için zaten sıkıntılı olan Öcalan çağrısı, Erdoğan'ın tutumuyla daha rahatsız edici hale geldi. Bunun üzerine Bahçeli-Erdoğan görüşmesi yapıldı ve Erdoğan'ın süreci destekleyen konuşmaları oldu.

İkinci görüşme bu gelişmelerden sonra gerçekleşti. Ahmet Türk'ün de İmralı'ya gitmesi bekleniyordu, fakat öyle olmadı. Yine Önder ve Buldan, Öcalan ile görüşmeyi gerçekleştirdi. 22 Ocak'ta yapılan görüşme sonrası "heyet" in herhangi bir açıklaması olmadı. DEM Parti yetkilileri ise, Öcalan'ın "kişisel olarak nerede olduğumun önemi yok, ama sürecin nihayete ermesi öngörülmüyorsa tecrit kalkmalı" dediğini aktardılar.

Öcalan'ın beklenen açıklamayı yapmamasını, Bolu-Kartalkaya'daki otel yangısında 78 kişinin ölmesinden dolayı ertelediğine yoranlar oldu. Böyle bir olayın şoku yaşanırken Öcalan'ın açıklamalarının gölgede kalması veya tepkilere yol açması mümkündü. Diğer yandan **Öcalan, tecridin kaldırılması konusunda devletten kesin bir güvence almadan böyle bir açıklamada bulunmak istemiyordu.** Görüşmedeki tecrit vurgusu da bunun göstergesiydi.

Şimdi Öcalan'ın 15 Şubat'ta, yani yakalanışının yıldönümünde açıklama yapması bekleniyor.

Suriye'de neler oluyor?

Yeni "çözüm süreci"nin ilkinde olduğu gibi Suriye'deki gelişmeler üzerine başladığını önceki sayımızda belirtmiştik. Dolayısıyla yeni sürecin nasıl şekilleneceği ve sonlanacağını da Suriye'deki gelişmeler belirleyecek.

AKP-MHP yönetimi Suriye'de Esat rejiminin yıkılmasını kendi zaferiymiş gibi göstererek içerde-dışarıda elini güçlendirmeye çalışırken, bir yandan da Suriye'deki Kürt yönetimini ortadan kaldırmaya uğraşiyor. "Suriye Milli Ordusu" (SMO) adını verdiği cihatçı çeteleri üzerlerine salıyor, insanlarını öldürüp topraklarını gaspetmeye kalkıyor.

SDG "saldırıların durması için Menbiç'ten güçlerimizin çekilmesi yönünde bir anlaşma sağlandı" diye açıklama yaptı. Fakat Türkiye'nin saldırıları devam etti. MGK'nın son toplantısında da "PKK'nın

Suriye'de kurumsallaşmasını bir numaralı güvenlik tehdidi" olarak gördüklerini yinelediler.

Türkiye sadece SMO çeteleriyle Rojava'ya saldırmıyor; yeni Suriye yönetimini de bu yönde zorluyor. MİT Başkanı İbrahim Kalın, Suriye'yi iki kez ziyaret etti. Keza Dışişleri Bakanı Fidan, Suriye'den sonra Irak Kürt Yönetimi ile görüşmeler yaparak "PKK'yi terör örgütleri listesine alması"nı istedi.

Geçtiğimiz günlerde SDG komutanı Mazlum Kobani, Suriye yönetimiyle tek bir ordu çatısı altında birleşme konusunda uzlaştıklarını, bu mekanizmanın nasıl işleyeceğine yönelik görüşmelerin sürdüğünü söyledi. **SDG, Suriye ordusunun içine 'kolordu' şeklinde katılmak istiyor. Ayrıca Kürtlerin özerklik statüsünün tanınmasını, petrol başta olmak üzere gelirlerden pay verilmesini talep ediyor.** Türkiye ise, Suriye'nin yeni yönetimindeki "danışman"larıyla bu görüşmeleri sabote etmeye çabalıyor.

Bu noktada önündeki en büyük engel ABD kuşkusuz. ABD'nin hem Rojava hem Suriye yönetimiyle yakın ilişkisi biliniyor. SDG ve HTŞ liderleri, Trump'ın başkanlığını kutladılar. ABD Merkez Kuvvetler Komutanı (CENTCOM) General Kurilla da, 17 Ocak'ta SDG ile görüşme yaptı. Bu görüşme, olası saldırılar konusunda Türkiye ve HTŞ'ye uyarı anlamı taşıyordu. Trump yönetiminin Dışişleri Bakanı Marco Rubio da SDG ile işbirliğinin devam edeceğini söyledi.

Ayrıca ABD ve Fransa, SDG ile Irak Kürt Yönetimi arasında birliğin sağlanması için "arabuluculuk" yapıyorlar. SDG Komutanı Kobani ile KDP lideri Mesut Barzani 16 Ocak'ta görüştüler. Görüşmenin ardından PKK ile KDP'li sınır muhafızları arasında çıkan çatışmada iki sınır muhafızının ölmesi üzerine KDP'den PKK'nın Irak'taki Kürt varlığına karşı sert açıklamalar geldi. **KDP Suriye'deki kolu ENSK ile orada da söz sahibi olmak istiyor. Barzani, "Kürtlerin önderi" olarak görülmek için, "Suriye'de Kürtlere saldırının karşısında duracaklarını" söyledi.**

Diğer yandan HTŞ lideri Colani, kendini cumhurbaşkanı ilan etti. **Silahlı tüm güçlerin silahlarını teslim etme çağrısına, Dürziler açıktan karşı çıktılar. SDG zaten silahlı varlığını koruyor. Cihatçı çeteler içinde de silahlarını bırakmayanlar var. Dolayısıyla Colani yönetiminin Suriye'de hakimiyet kurması zor görünüyor.**

Suriye'nin federal bir devlet olarak şekillenme ihtimali de az değil. Süveyde'de Dürziler, Rojava'da Kürtler, Tartus-Lazkiye bölgesinde Aleviler, hatta Türkiye sınırında Türkmenlerin özerklik istemleri var. Böylesi belirsizlikler sürerken, Türkiye'nin Öcalan üzerinden SDG'yi istediği çizgiye çekmesi ve Suriye'de hakimiyet kurması mümkün mü?

15 Şubat'ta Öcalan'ın tutsaklığının 25 yılı doluyor. Alınışı gibi serbest bırakılması veya tecridin kaldırılması da emperyalistlerle yapılan pazarlıklara göre şekillenecek. Pazarlıklar ise asıl olarak Suriye üzerinde dönecek. "Süreç" in gidişatını da buradaki gelişmeler belirleyecek.

Bolu-Kartalkaya'da Grand Kartal Otel'de çıkan yangın, 78 can aldı. 21 Ocak gecesi sabaha karşı başlayan yangın, hayatlarımızın ne kadar değersiz olduğunu bir kere daha gösterdi.

12 katlı otelde 238 kişi kalıyordu. Ölenlerin kaçının personel, kaçının müşteri olduğu ise açıklanmadı.

Yangına ilişkin anlatılanları dinlemeye yürek dayanmıyor. Yangında mahsur kalan, odadan çıkamayan ve ölümü kabullenen ebeveynlerin çocuklarını karların üzerine doğru atmaya çalışması; pencerelerden sarkıtılan çarşaflarla inmeye çalışanlar; otelde garson olarak çalışan bir genç kızın, kurtulamayacağını anladığında babasını araması, babasının ise "pencereden atla, hiç değilse cenazeni alabileyim" demesi; kendileri yangından kurtulan iki üniversite öğrencisinin, içeriden gelen çığlıklara dayanamayıp, "bir yardımımız dokunur" diye yeniden içeri girmesi ve bir daha çıkamaması...

Çünkü "78" diye söylenen, bir rakam değil, bir hayatı olan, duyguları, düşünceleri, sevdikleri olan insanlar...

Kartalkaya'daki yangın, "dünyada en fazla can kaybı olan otel yangınları" listesine girmiş. Listedeki diğer yangınlara bakıyoruz; Tayland'da 1997 yılında, Güney Kore'de 1977 yılında, ABD'de 1946 yılında...

Dünyada en geri ülkelerde bile en son çok ölümlü otel yangını 27 yıl önce yaşanmış. Çünkü her otelde yangın çıkabilir; ancak bunun yayılması, can kaybına yol açması önlenemez. Üstelik son derece basit önlemlerle. Tüm dünyada oluşturulmuş basit standartlara uyarak...

Nedir bu standartlar? Yangın detektörü, yağmurlama sistemi, alarm sistemi, yangın merdiveni, personele yangın eğitimi...

Grand Kartal adlı lüks otelde, bunların hiçbirisi yok. Yangın detektörü yok, duman görünce otomatik çalışan yağmurlama sistemi yok, yangını haber veren alarm sistemi yok, yangın merdiveni yok, acil çıkışları gösterecek ışıklı tabelalar yok, katlarda yangın söndürücü tüpler bile yok...

Hesap yapılmış, tüm bu önlemlerin maliyeti yaklaşık 1 ile 2 milyon arasında tutuyor. Geceliği 30 bin TL olan bu otelde, sadece 1 gecelik gelir 7 milyon TL'den fazla.

Bu zaten olması gereken önlemleri bir kenara bıraktık, sadece yangın anında yapılan hatalar bile öylesine korkunç ki...

Sağ kurtulandan biri, gece saat 2.30 civarında yangın kokusunu aldıklarını ve zorlukla dışarı çıktıklarını anlatıyor. Yani **saat 2.30'da yangın odalara, katlara yayılmaya başlamış. Ancak itfaiyenin çağrıldığı saat, 3.30! Sadece o bir saat bile, hiç can kaybı yaşanmadan insanların tahliyesi için yeterli bir süredir.** Ama ilgisizlik, umursamazlık, belki de "yangın çıktığı duyulursa otelin kötü reklamı olur, kendi olanaklarımızla söndürelim, kimseye duyurmayalım" pervasızlığı... Sebep nedir bilinmez, ancak bir saat boyunca itfaiyeye haber verilmemiş. Zaten itfaiyeye haber verildikten sonra, araçların gelme süresi de 45 dakika.

Ve geride kalan; kapitalizmin kar hırsına kurban edilmiş insanlar...

UCUZ yaşamlarımız...

Önlenemez katliamlar

Ülkemizde "önlenemez ölümler" nedeniyle sistematik bir katliam yaşanıyor.

Temmuz 2018'de yaşanan **Çorlu tren kazasında** 25 kişi yaşamını yitirdi. Kazanın sebebi, demiryollarındaki özelleştirme nedeniyle, günlük rutin ray kontrolünün yapılmamasıydı.

5 ay sonra Aralık 2018'de **Ankara'da yüksek hızlı tren kazasında** ise 9 kişi yaşamını yitirdi. Sebep yine demiryollarındaki özelleştirmeydi. Demiryollarının en temel unsuru olan sinyalizasyon sistemi kurulmamış, buna rağmen tren seferleri başlatılmıştı.

Soma'da Mayıs 2014'te yaşanan **maden katliamında 301 madenci** yaşamını yitirdi. Soma'daki katliamın sebebi, gazın yükselmesi ve riskin artmasına rağmen, madenin tahliye edilmemesi, madencilerin çalışmaya zorlanmasıydı. Soma'daki yargı sürecinin sonucunda, maden sahibinden denetleyiciye kadar katliamda sorumluluğu bulunan herkes tahliye edildi; tek tutuklu olarak madencilerin avukatı Can Atalay kaldı.

Balıkesir'de mühimmat fabrikasında, Aralık 2024'te meydana gelen patlamada, 11 işçi yaşamını yitirdi. Katliamdan önce çalışanların, güvenlik önlemlerinin yetersizliği ve çalışma koşullarındaki riskler nedeniyle sayısız kez şikayette bulunduğu ve şikayetlerin hiç dikkate alınmadığı ortaya çıktı.

Bu örnekleri sayfalarca artırabiliriz. **İliç madeninden Torunlar Center'deki asansör kazasına, Kastamonu'daki selden 6 Şubat Hatay-Maraş depremine, tarikat yurtlarındaki yangınlardan devlet yurtlarındaki-askeri garnizonlardaki gıda zehirlenmelerine kadar yüzlerce örneği alt alta sıralayabiliriz.**

Bu örneklerle HES'ler, ya da maden sahaları, ya da termik santraller, ya da aşırı betonlaşma nedeniyle doğası tahrip olan, suya-toprağa erişimi azalan, nefes aldığı hava kirlenen bu nedenle kanser başta olmak üzere çeşitli hastalıklarla ölen binlerce insanı; yaşam kalitesi düştüğü ve yoksullaştığı için göç etmek zorunda kalan milyonlarca insanı da ekleyebiliriz.

Hepsinin ortak özelliği devlet-patron işbirliği ile işlenmiş katliamlar olmasıdır. Maden, otel, santral, demiryolu işletmecileri, patronları, müteahhitleri, kar hırsı ile gerekli önlemleri almamış, devlet ise denetleme görevini yerine getirmemiştir. **Çok basit önlemlerle yüzlerce hayat kurtulabileceken, bu**

önlemler alınmamış, devlet de bunun kontrolünü yapmamış, zorlayıcı tedbirler almamıştır. Üstelik en fazla katliamların yaşandığı işletmeler, devletten en fazla teşvik alan, vergi borcu silinen, hatta devlet kademelerinde görev alan şirketlerin parçasıdır.

Katliamlar yaşanır, onlarca insan yaşamını yitirir; ne tek bir üst düzey kamu görevlisi ne de patronlar ve patron temsilcileri ceza alır.

Sistem tepeden aşağıya böyle kurulmuştur. Özellikle cezasızlık politikası, katliam için doğrudan teşvik niteliğindedir. Her gün milyonlar kazanan bir otel sahibi, halkın güvenliğini sağlığını hiçe sayan yöntemleriyle katliamlar yaratır ve bunun bedelini ödemezken, 5 metrekaarelik bir dükkan sahibi dönerci de gıda güvenliğini sağlama konusunda zorunluluk hissetmez, "tavuk döner" yediği için insanlar ölür. **Bu değersizlik, insan yaşamının ucuzluğu, toplumun bütün kesimlerini sarmaya başlar. "İnsan yaşamı" değersiz bir kavrama dönüşürken, değerli olan tek şey patronların karı, değerli tek yaşam patronun yaşamı haline gelir.**

"Hem suçlu hem güçlü" bir yönetim tarzı

Bu katliamları yaratan sistem, katliam sonrasında kendisini korumak için de son derece etkili yöntemler kullanır. Önce devlet yetkilileri katliamı görmezden gelmeye, yok saymaya, boyutunu küçültmeye çalışırlar. Katliamın vahşeti ortaya çıktığında, kalıplaşmış açıklamaları yayınlarlar. Ardından büyük bir saldırı furyası başlatırlar; her türden demagojinin, yüzüstlüğü, karşı atağın yağmur gibi yağdığı bir saldırı...

Bir "suçlu" bulunur hemen. Tren kazasında makinisttir bu suçlu; madenci katliamında "fitrat"tır; selde dere yatağındaki evlerde kalanlar suçludur; depremde ise "takdiri ilahi"... Muhalif kesimlerden öne çıkan birinin suçlu ilan edilmesi ise mutlak zorunluluktur. Otelin denetimi tümüyle kültür bakanlığına devredilmişken, CHP'li belediye başkanının suçlu bulunması gibi mesela...

Sonra ölenlerin hikayeleri ile toplumsal travmalar oluşturulmaya, yaşanan acıların sömürülmesine başlanır. Artık sorumlular, ihmaller, hatalar geriye itilmiştir; sadece ölenlerin dramları ile yürekler dağlanır. Kitlelerin bu acının ağırlığı altında çöküp kalması, acının yoğunluğundan dumura uğraması hedeflenir.

Arkasından sürece yayararak unutturma saldırısı gelir. Yıllara yayılan mahkemeler, kitlelerin bu katliamın etkisinden uzaklaşmasını, unutturmasını hedefler. Zaten kısa bir süre sonra ya yeni bir katliam yaşanacak ve onun daha taze olan etkisi, bir öncekini bastıracağı; ya da eskisini unutturacak yeni bir acı yaşanmıyorsa, devlet yeni bir operasyon, yeni bir yasa, yeni bir tutuklama ile bir saldırı başlatacaktır. Kartalkaya katliamı konusunda sistematik yayın yapan ve hesap soran muhalif haber kanallarının gündemi, hızlı biçimde sanatçılara dönük operasyona çevrilmiştir mesela...

Gündemin hızla değiştiği, muhalif kesimlerin hangisine koşacağını, hangisini önemseyeceğini şaşırıldığı, oradan oraya savrulmaktan hiçbirisi için etkili bir muhalefet oluşturamadığı bir anaför içinde kaybolur bütün önemli gündemler. Devletin

bilinçli bir biçimde oluşturduğu bir anafordur bu; ve çoğunlukla etkili olur.

Üstelik bu mahkeme süreçleri, yargılayan ile yargılananın birbirine karıştığı; çoğu kez katliamın sorumlusu sanıkların mağdur ailelere pervasızca saldırdığı; kaybettiği yakını için kararlılıkla mücadeleyi sürdürenlerin "hakime hakaret" vb karşı davalar açılarak yıldırılmaya çalışıldığı, son derece yıpratıcı bir süreç olarak işler. Soma'nın avukatlarından Çorlu'da oğlunu kaybeden anneye kadar, katliamın hesabını soran hemen herkes mahkemenin hedefi olmuş, haklarında davalar açılmıştır mesela...

Sonuç?

Bu topraklarda birçok olay, cinayet, katliam için "unutursak kalbimiz kurusun" sloganı atılmıştır; ancak bunların her biri gündemin arka sıralarına çoktan düşmüş ve ne yazık ki, unutulmuştur.

Hayat hakkımız mücadele gücümüz kadardır!

Kapitalist sistem içinde yaşamlarımızın değeri yoktur. Değerli olan tek şey patronların kar hırsı ve onların karını garanti altına almaya çalışan devlet yönetimleridir.

Patronlar için bugün yanan otelin maliyeti ve oluşturduğu gelir kaybı, yanan 78 insanın canından daha büyük, daha önemlidir. Onların gözünde insanlar, sadece ve sadece kendi karlarını artırma aracıdır. Kendi lüks yaşamlarını sürdürebilmek için, insanların çalışma güvenliğini, konut güvenliğini, tatil güvenliğini hiçe sayarlar. "Yaşamak" ve hatta "iyi yaşamak" sadece onların hakkıdır; geriye kalanlar sessizce kendilerine sunulan sefaletle razı olmalıdırlar!

Bu, onların bize bakışıdır. Daha fazla ve daha yoğun sömürü aracı olarak kullanmak isterler bizleri.

Peki ya bizim kendimize bakışımız?

Hayat hakkımız mücadele gücümüz kadardır. Biz kendi hayat hakkımızı savunmadığımız, bunun için mücadele etmediğimiz, haklarımızı kopartarak almadığımız sürece, bize layık görülen bu yaşamı sürdürmek zorunda kalırız.

"Her insanın hayatı değerlidir" denir, genel bir yaklaşım olarak. Oysa sadece ve sadece, mücadele edenler kendi hayatlarını değerli kılabilirler. **Bu değeri kimse bahşetmeyecek; azgın sömürü koşulları altında kimse bizim hayatlarımız önemsemeyecektir.** Sadece ve sadece mücadele ettiğimiz kadar, örgütlenmediğimiz kadar, sömürücü sınıfların karşısında kendi haklarımızı savunduğumuz kadar değerli olabiliriz.

Özcesi, **patronlara ve onların savunucusu devlet yetkililerine "değerli" olduğumuzu göstermek, toplumsal bir güç olarak karşısına dikilmemizle mümkündür.**

Bunu başaramadığımız sürece, her şeyin giderek pahalandığı, insan hayatının ise sürekli ucuzladığı koşulları yaşamaya mahkumuz ne yazık ki...

Kaynak Tekniği işçileri (Lincoln Electric) greve başladı

Kocaeli Çayırova ilçesinde kurulu olan Amerikan sermayeli Kaynak Tekniği Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketinde çalışan işçiler greve başladı.

2023 yılında çoğunluğu sağlayan Birleşik Metal-iş Gebze 2 nolu şube, patronun yetki itirazı üzerine yaklaşık 1.5 yıl süren mahkeme sonucunda yetkiyi aldı. **TİS sürecinde patronun işçilerin taleplerinin çok gerisinde teklif sunması üzerine işçiler 31 Ocak'ta greve çıktılar.**

Sabah saat 9'da işyeri önünde toplanan işçiler, grev pankartını asarak grev başladıklarını sloganlarla halaylarla duyurdular. Birleşik Metal-iş genel merkez yöneticileri, işçilerin örgütlü olduğu Gebze 2 nolu şube yöneticileri, aynı organize sanayide olan 38 gündür grevde olan Green Transfo işçileri ve dayanışmaya gelenlerle kitlesel bir basın açıklaması yapıldı.

Grev yerinde açıklama yapan Birleşik Metal-iş sendikası genel başkanı Özkan Atar, Kaynak Teknik'te 16 Eylül 2024 tarihinde başlayan TİS görüşmelerinde, işverenin son ücret zammı teklifinin birinci 6 aylık dönem için yüzde 38,70 olduğunu söyledi. Bu teklife göre, işyerinde ortalama ücret ve ikramiye dahil net (yüzde 27'lik vergi dilimine göre) ele geçecek tutar 29.546 TL'dir. Sendikanın talebi ise, ücretlerin ilk 6 ay için ortalama olarak ikramiye dahil net 48.151 TL düzeyine getirilmesiydi. Özkan Atar düşük ücret teklifini kabul etmediklerini, bu yüzden greve çıktıklarını belirttikten sonra şunları söyledi: "Metal işçileri verdikleri mücadeleyle ülkede üzerimize çöktürülen bu ekonomik karabasana karşı hakça, insanca bir yaşama kavuşmanın yolunu aydınlatıyor." MESS üyesi işyerlerinde süren grevlere de değinen Atar, yasağa rağmen grevlerin başarıyla sürdüğünü, çoğunun kazanımla sonuçlandığını belirtti. Konuşmalardan sonra işçiler "Direne Direne Kazanacağız" "Yaşasın Onurlu Grevimiz" sloganları attı, halay çektiler.

Grev yerinde grevci işçilerle buluştuk. Grev yeri oldukça coşkulu oldu. **İşçilerde ilk grevi yaşamının heyecanı ve coşkusu gözle görülüyordu. Bir yandan da grev hazırlıklarına devam ediyorlar, eksiklikleri tamamlamaya çalışıyorlardı.** Grev yerinde görüştüğümüz işyeri temsilcisi Yusuf Kalkan süreci şöyle anlattı:

"2023 yılında örgütlendik, kısa sürede çoğunluğu sağladık. Yetki başvurusunun işçilerin lehine gelmesi üzerine, patron yetkiye itiraz etti. Yaklaşık 1.5 yıl mahkeme sürdü ve sonunda mahkemede de kazandık. Eylül 2024'te TİS görüşmeleri başladı. İlk görüşmeler yakın geçti. İdari maddelerde hiçbir sorun yaşamadık. Görüşmeler ilerledikçe ücretler ve sosyal hakları görüşmeye başladığımızda sorunlar çıktı. Biz yüzde 110 teklifle gittik. Patron tarafı yüzde 10 zam teklifiyle geldi. Kabul etmedik. Sosyal haklarda da çok düşük teklifle geldiler. Ayrıca 3 yıllık toplu iş sözleşmesi dayattılar. Sonraki görüşmelerde tekliflerini biraz arttırdılar, fakat bizim isteğimizin çok gerisinde olduğu için kabul etmedik. Anlaşamadık. Anlaşmazlık zaptı tuttuk. Süreç arabulucuya gitti. Arabulucuda da anlaşma sağlanamadı. Grev gününü ilan ettik. Greve günler kala patron tarafı tekrar görüşme talebinde

bulundu. Geçtiğimiz Salı ve Perşembe günü iki görüşme daha yaptık. Salı günü görüşmede 3 yıllık TİS dayatmasından vaz geçtiklerini söylediler, ücretlere de yıllık yüzde 70 zam teklifinde bulundular. Fakat önerdikleri yüzde 70'in içerisinde sosyal haklar da dahildi. Masadan kalktık. Perşembe günü yine görüşme oldu. Bu kez de 6 aylık yüzde 38,70 ücret teklifiyle geldiler. Bu öneri de istediğimizin çok gerisindeydi. Kabul etmedik ve greve başladık."

TİS görüşmelerinin nasıl yürütüldüğü, temsilciler olarak görüşmelere nasıl katıldıkları sorumuzu ise şöyle yanıtladı: "İşyerinde yaklaşık 300 işçi çalışıyor, üç temsilci var. Bütün TİS görüşmelerine 3 temsilci olarak katıldık. Görüşmede tabii sendika yöneticileri, sendikanın avukatları ve uzmanları vardı. Uyum içerisinde yürüttük."

Grev tarihi belirlendikten sonra nasıl bir hazırlık yapıldığı sorumuza, "50 kişilik bir grev komitesi oluşturulduğunu, grev komitesine sendika tarafından eğitim verildiğini" belirtti. **Sendika tarafından verilen eğitimde; kazanmak için gerekirse TIR giriş çıkışlarının, grev kırıcılarının engelleneceği; aynı zamanda, grevin başarısız olması ihtimaline işçilerin hazır olması gerektiği söylendi.**

Grev öncesi TİS sürecine nasıl hazırlandıklarını da şöyle anlattı: "Temsilciler olarak bütün görüşmelere katıldığımızdan her görüşme öncesi ve sonrası işçilerin görüşlerini almaya çalışıyoruz, bilgilendirme yapıyoruz. Hiç birimizin daha önce grev, direniş deneyimi yok. TİS süreci tıkandıktan sonra işçilerin çoğunda 'bir an önce greve gidelim, ne olacaksa olsun' düşüncesi vardı. Biz yetkiyi aldıktan sonra 32 kişilik TİS komitesi oluşturmuştuk. Grev deneyimimiz yok, ama TİS sürecinde ve grev sürecinde komitelerimizin olması gerektiğini biliyoruz. Kendi gücümüze güvenerek kazanacağımıza inanıyoruz."

Kaynak Teknik işçileri bir ayı aşkın süredir direniyor. Her gün rutin olarak slogan atma eylemi yaptılar. Kimi günler gece vardiyası çıkışında sabah vardiyası ile birleşerek fabrika önünden yürüyüşe geçtiler. Keza sabah vardiyasının işten çıkıp öğlen vardiyası işe girerken saat 15.30'da yeniden eylemler yapıldı.

TİS süreci boyunca eylem halinde olmaları, temsilcilerin TİS görüşmelerine doğrudan katılımı ve işçileri her gelişmeden haberdar etmeleri olumlu yönleridir. Şimdi grevdeler. Grev süresince de işçilerin fabrikaya gelmesi, patronun mal kaçırmasına izin verilmemesi oldukça önemli.

Sadece sendikacılara ve nöbetçilere terketmeden, işçiler grevlerine sahip çıktıkları koşulda, direnişleri zaferle taçlanacaktır. İlk grevlerinde elde edecekleri bu zafer, işçilerin birliğini ve mücadelesini daha da güçlendirecektir.

Gazze'de ateşkes ve Filistinlilere sürgün planı

Aylardır konuşulan İsrail ve Filistin arasında "ateşkes anlaşması", Katar ve Mısır'ın arabuluculuğunda 15 Ocak'ta gerçekleşti. Tam da ABD'nin eski Başkanı Biden'ın son günlerinde; yeni başkan Trump'ın görevi devralmasına 5 gün kala... Adeta Trump'a "barış içinde bir Ortadoğu" sunar gibi... Zamanlama öylesine ince ayarlanmıştı.

İsrail Siyonistleri, Gazze'yi yerle bir ettikten ve onbinlerce kişiyi katlettikten sonra ateşkes razı oldular. **7 Ekim 2023'ten bu yana İsrail saldırılarında 50 bine yakın Filistinlinin öldüğü tahmin ediliyor.**

Netanyahu başta olmak üzere İsraili yetkililer bu durumu "geçici ateşkes" olarak tanımlıyor. Zaten İsrail hükümeti, ateşkes kararını 17 Ocak günü geç saatlerde onayladı. Karşı oy veren "İç güvenlik bakanı" protesto amacıyla hükümetten ayrıldığını duyurdu. Ateşkes karşı olan Maliye Bakanı ise, savaş yeniden başlamazsa istifa edeceğini söyledi.

Ateşkes, 19 Ocak Pazar sabahı başlayacakken İsrail, Hamas'ın serbest bırakılacak rehinelere isimlerini kendilerine vermediğini bahane ederek hava saldırısı düzenledi ve 10 kişiyi daha katletti. Hamas, İsrail'i yalanladı, rehinelere isimlerinin iletildiğini bildirdi.

Sonuçta ateşkes, İsrail'in saldırısından sonra üç saatlik bir gecikmeyle başladı. Ateşkesin ardından rehinelere takas işlemine geçildi. Takas sırasında da İsrail, çıkan her sorunu ateşkesi askıya alma tehdidi ile karşıladı. Yaşanan gerginliklere rağmen şimdilik ateşkes devam ediyor.

Ateşkes neleri içeriyor

Ateşkes anlaşması altı haftalık olarak planlanmıştı. İlk aşamada Hamas'ın ellinde bulunan rehinelere kadın, çocuk ve yaşlılardan oluşan 33 kişi, İsrail'in elindeki Filistinli tutsaklarla takas edilecekti. İlk takaslar gerçekleşti.

Anlaşma, yerlerinden edinen Filistinliler evlerine dönmesini kapsıyor. Yardım kamyonlarının girişine, İsrail'in engel çıkarmaması gerekiyor.

İsrail birlikleri Gazze'den doğuya doğru çekilecek. **Hamas, elinde kalan diğer rehinelere serbest bırakmak için, İsrail askerlerinin tamamen çekilmesini istiyor.** "Sürdürülebilir sükunet"e geri dönüşü bekleniyor. Ateşkesin 16. gününde bunların çözüme bağlanması gerekiyor.

Son aşamada ise, rehinelere cesetlerinin iadesi sözkonusu olacak. **Hamas, 7 Ekim 2023'teki saldırısı sonrasında 251 İsrailiyi rehin almıştı. 34'ünün öldüğü tahmin ediliyor. İsrail, Hamas'ın elinde 94 rehinenin olduğunu açıkladı.**

İsrail her sivil rehineye karşılık 30, her İsraili kadın askere karşılık 50 Filistinli tutsağı serbest bırakacak. Bu şekilde yaklaşık 2000 Filistinli tutsağın serbest kalması bekleniyor.

Bunlar kağıt üzerinde anlaşma sağlanan maddeler. Fakat daha ilk pürüzde ateşkesin sona ermesi, İsrail'in verdiği sözleri bir bahaneyle geçersiz kılması mümkün. Son gelişmeler bunu gösteriyor. İsrail, ateşkesi ikinci aşamada durduracağını söyledi bile.

Savaş sonrası Gazze

Gazze'ye dönen Filistinliler, evlerini ve kamplarını yıkılmış halde buldular. O yıkıntılarda kaybettiklerini yeniden anıdılar. Yakınlarını, sevdiklerini kaybeden bir Filistinli, "savaş, içimizde güzel olan her şeyi öldürdü" diyor. Şehrini yıkıntılar içinde bulan başka bir Filistinli ise, "ateşkesi kutlamaya değil, ağlamaya geldik" diyerek yaşadıkları acıyı ifade ediyor.

Enkazların içinde iskeletler, insan kalıntıları hala duruyor. Su ve kanalizasyon sistemlerinin neredeyse hepsi çökmüş. Kampların ve sığınakların yanları ise çöp yığınlarıyla dolu. BM Çevre Programı (UNEP) yıkımın sonucunda 50 milyon ton enkaz oluştuğunu bildirdi. Gazze'nin yeniden inşasının onlarca yıl alacağı söyleniyor. **Sadece enkazın ve patlayıcıların temizlenmesinin 21 yıl süreceği belirtiliyor.**

15 aydır süren çatışmaların Filistin topraklarında nasıl büyük bir yıkım yarattığı, ateşkes sonrasında net biçimde görüldü. Binaların yaklaşık yüzde 60'ı yıkılmış, yüzde 90'dan fazlası hasarlı hale gelmişti. Bazı semtler tamamen yok olmuştu.

Gazze şimdi devasa bir çadırkent durumunda. Birçok Filistinli, evlerinin önüne çadır kurup kendi mahallesinde yaşamayı tercih ediyor. Savaşta önce de binlerce kişi BM mülteci kamplarında yaşıyordu zaten. Fakat hastane, okul ve işyerleri vardı, şimdi bunlardan da yoksunlar. Dünya Sağlık Örgütü, Gazze'deki 36 hastaneden yalnız 18'inin kısmen işlediğini bildirdi.

Dahası, Gazze halkı şu anda ciddi bir açlık sorunu ile karşı karşıya. Dünya Bankası'na göre savaş öncesi Gazze'deki nüfusun yüzde 64'ü yoksul iken, şimdi yüzde 100'ü yoksul halde. Bir Filistinli "bankada param var, ama eklemek alamıyorum" diyerek durumun çarpıcılığını ortaya koydu. BM yetkilileri, ateşkes kararına rağmen İsrail'in gıda kamyonlarını engellediğini duyurdu.

Amerika'nın sevinci

Ateşkes kararının ardından ABD'nin eski başkanı Biden ile yeni başkanı Trump, arka arkaya açıklamalar yaptılar. **Biden, anlaşmanın başarıya ulaşmasında Mısır ve Katar kadar ABD'li diplomatların da büyük rol oynadığını söyledi. İsrail'in bu süre içinde Hamas, Hizbullah ve İran'a vurduğu darbelerden övgüyle söz ettikten sonra, "bu anlaşma, Ortadoğu'da yeni bir dönemin kapısını aralayabilir" dedi.**

Trump ise anlaşmanın, kazandığı "tarihi zaferin bir sonucu" olduğunu söyledi. "Gazze'nin bir daha teröristler için güvenli bir sığınak haline gelmemesi" için, İsrail ve diğer müttefikleriyle yakın ilişkiye devam edeceklerini belirtti. "Bu, Amerika ve dünya için gerçekleşecek harika şeylerin başlangıcı" diyen Trump, "Beyaz Saray'a gelmeden neleri başardığı"na vurgu yaparak, geldikten sonra daha neleri başaracağını gösterdiği söyledi. Yazının başında da belirttiğimiz gibi ateşkesin

zamanlaması, tam da bu söylevlerin çekilebilmesine uygun şekilde ayarlanmıştı.

Trump'ın Beyaz Saray'a geldikten sonraki ilk açıklamalarından biri de, Filistinlileri Gazze'den göndermek üzerine oldu. "Gazze'nin temizlenmesi için" Ürdün, Mısır ve diğer Arap ülkelerinin daha fazla Filistinli mülteciyi kabul etmesini istedi. Bu ülkeler ve Arap Birliği, Trump'ın teklifini reddettiklerini açıkladılar. Buna karşın Trump, Gazzelilerin komşu ülkelere gönderilmesi istemini tekrarladı. Telaffuz edilmese de bunların arasında Türkiye'nin de adı geçiyor.

Türkiye'de ise Erdoğan ve diğer yetkililer, ateşkes kararı sonrası, bundan duydukları memnuniyetleri bildiren açıklamalar yapmıştı. **Trump'ın "Filistinlileri Gazze'den gönderme"ye dönük açıklamalarının ardından, 29 Ocak günü Hamas Şura Meclis Başkanı Muhammed Derviş başkanlığında bir heyet Türkiye'ye gelerek Erdoğan'la görüştüler.** Toplantıya Dışişleri Bakanı Hakan Fidan ile MİT Müsteşarı İbrahim Kalın da katılmıştı. Görüşme sonrası bir açıklama yapılmadı ama böylesi güncel bir konunun konuşulmamış olması mümkün değil.

Suriyelilerden sonra Filistinlilerin de Türkiye'ye gelmesi, şaşırtıcı olmayacaktır. Erdoğan, yaşadığı ekonomik ve siyasi sıkışmışlığı aşmak, yerini sağlamlaştırmak için, Trump'ın bu isteğini kabul edebilir.

Emperyalistler Ortadoğu'dan defolun!

Trump başkanlık koltuğuna oturduktan sonra, Beyaz Saray'da karşılayacağı ilk liderin, İsrail başbakanı Netanyahu olacağı kesinleşti. O Netahyahu ki, Uluslararası Ceza Mahkemesi (ICC) "savaş suçu" işlediğinden dolayı hakkında tutuklama emri çıkartılan kişidir.

İşbaşına gelir gelmez sağlık, çevre gibi uluslararası kurumlardan çekileceğini açıklayan Trump için, anlaşılan ICC'nin kararının da bir hükmü yok!

Günümüzün devlet başkanları ne iç hukuku ne de uluslararası hukuku tanıyor! İnsanlığın bin yıllarca süren mücadelesinin ürünü olan temel kazanımları pervasızca çiğneyebiliyorlar. Ezilen halklara, işçi ve emekçilere isyan, direniş ve devrim dışında bir yol bırakmıyorlar.

Filistin halkı da yıllardır direniyor. **İsrail'in katliamlarına olduğu gibi, şimdi de "tehcir" adı verilen sürgüne direnecektir.** Türkiye gibi bölgeye ilişkin farklı hesapları olan devletlere karşı da uyanık olmalı, hiçbir biçimde ülkelerini terketmeye yanaşmamalıdır. O topraklarda binyıllardır Filistinliler yaşıyor. Gidecek olanlar, emperyalistler, siyonistler ve onların çanak yalayıcılarıdır.

Yenilginin dersleriyle zafere yürüyenlerin romanı: KAVGANIN ŞAFAĞI

“Kavganın Şafağı” romanı, Rusya’da 1905 Devrimi’nin ardından yenilgi yıllarını ve bu yıllarda verilen mücadeleyi ve çok büyük zorluklarla verilen bu mücadelenin, 1917 Devrimi’ni nasıl hazırladığını anlatır.

Çarlık Rusyası’nda Bakanı Stolipin’in kanlı rejimine rağmen, hiç kimse 1905 Devrimi’nin yükseliş yıllarını unutamıyordu. Birileri onlara “*hep birlikte omuz omuz verirse 1905 geri gelebilir*” dediğinde, yüreklerini ateş basıyordu.

Bu duygulara kapılmak, olmayacak bir şeyi özlemek anmak değildi proleterler için. Çünkü kanlı rejim, işçi sınıfına her yönden amansızca saldırıyordu. Ama **bir insan olarak doğduğu, bir insan olarak kalmak istediği için mücadele etmek ve yaşamlarını savunmak zorunda olduğunun bilincindeki proleterlerin gözlerindeki umut ışığı hala sönmemişti.**

Kasketinin siperliği olmadığı için ona ‘siperliksiz’ derlerdi. Kasketinin yarısı kendini bildi bileli paramparçaydı hep. Bir gün düşündü; “*neden böyleydi acaba*” diye. Ve şöyle yanıtladı: “*Amirlerimiz!.. Hepsinin karşısında şapkanı çıkarmak zorundasın. İşte şöyle durursun, kasketini eline alırsun buruşturur da buruşturursun. Herife ağzının payını vermek için can atar, yanar tutuşursun. Ama buna kim göz yumar ki! Güç karşısındakinin elindedir çünkü. Derken bir de bakmışsın ki kasketin siperliği parça parça olmuş, farkında olmadan öfkeni kasketten çıkarmışsındır.*”

“Siperliksiz” hiçbir şey önünde eğilmemeyi, tam tersine dimdik savaşmayı öğrettiği için Bolşeviklerden yanaydı artık...

Lenin, halkın içinde yeşeren böylesi bir tohumun, toprağın yüzeyinden güneşe doğru serpilmek için nasıl baskı yaptığını görüyor ve savaşçılarına şunu tembihliyordu: “Biz bir tek şeyde yanılmamalıyız: Yönümüzde.”

Bolşeviklerin önünde ertelenemez bir görev duruyordu. Bu görev kendini ona adamayı gerektiriyor, yalpalama kabul etmiyordu. “*Her yanığı, her tökezleme, tıpkı bir savaşta olduğu gibi karşı tarafın işine yarar. Ama vurduğun her hızlı ve isabetli darbe, bizi en kısa zamanda başarıya götürecektir*” diyorlardı.

Her tarafta ajanlar doludur. Öyleki, Bolşeviklerin işyerlerine girmelerini engelleyecek kadar güçlüdürler. Ama Bolşeviklerin cesaretli tutumuyla bu da aşılar. İnsanları harekete geçirebilmek için her şeyi göze alarak işe koyulurlar. Kapıdan olmazsa bacadan girerek işyeri toplantılarıyla, fabrika önünde korsan mitingleriyle, her yerde işçilere ulaşmadaki bütün engelleri ortadan kaldırma becerisiyle, faaliyeti yürütürler.

Tam da böyle olması gerektiği için, başlangıçta “*yarına ertelenirse daha iyi olacak, böylece yarına daha iyi hazırlanırım*” diye düşünen Pavel, çok geçmeden “*hayır, en iyisi şimdi, bu anda, şu dakikada olması*” kararını alacak ve işini zamanında halledecektir.

Her şeyin en mükemmel şekilde, risksiz bir yoldan halledilmesi düşüncesi, Bolşevikleri iş yapmamaya götürürdü. Sadece iyi hazırlık yapıp riski ve engelleri en aza indirmeyi düşünmek gerekiyordu. **Savaşmak ve kazanmak için yola çıkmışlardı. Soğukkanlı ve kararlı olmak zorundaydılar. Aksi halde teslimiyet içinde yüzen küçük-burjuva entellektüeller sürüsünden farkları kalmazdı. Pavel’in değişimi, Bolşeviklerin bu farkından kaynaklanıyordu.**

Çarlığın zulmü birçok devrimciyi de tasfiyeciliğe sürüklemişti. Bolşevikler, tasfiyecilerle, sağ oportünist çizgiye sahip menşeviklerle mücadeleyi bir kenara bırakmamıştı. Aksine sınıfı zehirleyen bu büyük “tehlikeli yılanın” karşısına cepheden bir duruşla çıkmışlardı. Ve onların bütün hilelerini, aldatmacalarını en zorlu koşullarda bile cevapsız bırakmamışlardı.

Bolşevikler sayı olarak çok azdılar, ama yaratıcılık, direngenlik ve ısrarlılıkları, tarihi proletaryadan yana değiştirme gücü veriyordu. Her zaman zafer bilinciyle dopdoluydular. Çarlığın onları yoketme girişimlerine; küçük, hareketli, uyanık Bolşevik müfrezenin gizli, koparılmaz zincirinin her yeri bir ağ gibi sarabilme yeteneğiyle karşı durdular.

Teslimiyetçilerin ise ideolojik zehiri, “devrim zamanının ve illegalite modasının geçtiği, eski çözüm yollarının geçerliliğini yitirdiği” üzerineydi. Ama tarih, Bolşeviklerin haklılığını ortaya çıkardı. Büyük Ekim Devrimi böyle sağlamlığın üzerinden yaşam buldu. Lenin, bu dönemde şöyle sesleniyordu: “*Gelişmekte olan sınıf, devrimi ne bir ne de iki kez yinelemekle yetinir; bozgunların deneylerinden yeniyi kazanmayı eninde sonunda öğrenir.*” Sözleriyle, kavganın başarısızlık zamanlarına da dikkat çekmekte, başarısızlıklardan daha deneyimli, daha olgunlaşmış bir sonuçla çıkmayı örgütlemektedir.

Devrim mücadelesinde bu dönemler büyük bir sınavdır. Çünkü polisin her zamanki engellemelerinden çok daha karışık ve zorlu bir engel vardır önlerinde. Onun için **ideolojik sağlamlık, proleter başeğmezlik, davaya inanç, en çok böyle bir dönemlerde gereklidir.** Sağ oportünistler, tasfiyeciler, yılığın örnekler, Bolşeviklerden çok daha fazla ve yaygındır. Bunların yaydıkları zehir, önemli bir handicap olarak mücadeleye etki etmektedir. **‘Zafer şimdi tırnakla sökülüp koparılacak kadar zordur.’** Çarlığa karşı mücadelede başeğmez olmak kadar, tasfiyeciliğe ve teslimiyete karşı tavizsiz durmak gerekmektedir. Her yönden çıkartılan engelleri aşmakla karşı karşıyadırlar. Yapılacak çok işleri vardır yani.

Stepan, görüşmeye gittiği yoldaşlarına; “*yapılacak çok iş var, uçmayı başarabilmeli insan*” derken, hemen bir yere gitmesi gerekiyormuş gibi bir hali vardı. “*İşler ertelenemez*”di. Yerinde duramıyordu. Telaş, huzursuzluk, heyecan ya da hoşnutsuzluktan değildi bu aceleciliği. O hep mantığıyla hareket etmekten, engelleri hızla aşmaktan, alınacak yolu daha hızlı almaktan yanaydı. **Her yerde devrimcileşmeyi bekleyen insanlar vardı; sınıf, önderlerini arıyordu.** Tereddütsüzce adımları çoğaltma, büyük işlere, hedeflere sarılma günüydü.

Romanda Pavel, Şurabstov, Klavria, Stephan böyle devrimcilerdir. Bu tarz, bölge konferansını toplamada tereyağından kıl çeker gibi başarılı bir sonuca ulaştırır onları. Alınan polisye darbelerle, ideolojik çalkantılarla darmadağın olan çalışmalara çekidüzen verirken, örgütlülüğü sağlam temellerde inşa etmek fikri, onların önünü açan Bolşevik anlayışı.

Bunun yanı sıra **devrimci bir yaşamın içinde yoldaşlarla geçen zamanın yarattığı yoğun duygular vardı. Hiçbir bağlılık, yoldaşıktan üstün değildi.** Bunun tadını alanlar, ondan asla vazgeçmek istemezdi. Vazgeçenin hali Lefortovski gibi olurdu.

“*Dur, Pavel, biraz geri dön. Bırak da bir an için sana şöyle bir bakayım. Herşeye karşı bizi birbirimize bağlayan çok, pek çok şey, mutlu çocukluk anılarımız var. Birlikte ne çok şey yaşadık!.. Şu anda ömrümüzde son kez yan yana oturuyoruz. Sen gidiyorsun. Ağlamak istiyorum, içimde bir şeyler donuyor, çiçeklerin yaprakları dökülüyor, ışıklar sönüyor. Ah yaşam nasıl da acı dolu...*”

Buna karşılık Pavel, onun bu duygularını hiç mi hiç paylaşmadı. Pavel’in o an en çok istediği şey, onunla birlikte hala geleceğe dair düşler kurmak, candan yoldaşlıklarının devamlılığının sınırsız zevkini tatmaktı. Şimdi bu olmadığına göre, ona verilecek değer de bitmişti. Herkes kendi yolundaydı!

Pavel sürgünde ve tutukluken, yoldaşlarıyla birlikte olma, kavganın içine dalma isteğiyle öylesine dopdoluydu ki, firarda ölüm ihtimalini düşünmedi bile. Ya da sevdiği tutsak düştüğünde, ona daha yakın olabilmek için yaptığı tek şey, hiç vakit kaybetmeksizin mücadeleye çok daha fazla emek verme çabası oldu.

Tarihi proletaryadan yana çevirmek için, işte yine kavgada, şafak vaktindeyiz. Sağlam ve kararlı adımlarla mücadeleyi büyüteceğiz. Yenilgilerden çıkardığımız derslerle zaferlere yürüyeceğiz. Lenin’in dediği gibi “*yenilgi iyi bir okuldur.*” Elbette doğru dersleri çıkartmasını bilene... Yoksa yine Lenin’in de belirttiği gibi, “*küçük-burjuvazi, yenilginin ardından karamsarlığa kapılır, sağa-sola savrulur.*” Ünlü Alman şair Brecht, “*Yenilen Ayağa Kalk*” diyerek, küçük-burjuvazinin karamsarlığına ve savrulmasına en güzel yanıtı vermiştir. Biz de bu kitap tanıtımını, Brecht’in dizeleriyle noktalayalım.

“*Zulüm yürürlükteyse, kim suçlu: Kendimiz / Ve kimdir onu yıkmak zorunda olan: Biz / Yenilen kalk ayağa! / Herşeyini yitiren, dövüşe devam! / Kavramışsan olup biteni, seni kim tutabilir? / ‘Hiçbir zaman’dan ‘bugün’ doğar / Bugün yenilen yarının yenenidir.*”

“Proletarya” kavramı, üzerinde en çok oynanan, tam da bu nedenle muğlaklaştırılan kavramlardan biridir. Kriterler belirsizleştirilmekte, sınıflar ve katmanlar birbirine karıştırılmaktadır.

Bazı kesimler “SGK’lı çalışan herkes”in “işçi” olduğunu ileri sürerler. Oysa şirket müdürlerinden holding CEO’suna, hastane başhekiminden restorandaki şefe kadar çok geniş bir kesim SGK’lı çalışmaktadır; ama işçi değildir.

Bazı kesimler ise “işçi” kavramını gelir düzeyi ile açıklarlar. Yoksulluk ve işçilik eşitle-nir. Bu yaklaşım başka bir kargaşa yaratır. Metal sektöründeki kadrolu ve sosyal haklara sahip, üretim bandında çalışan bir işçinin 3 asgari ücret düzeyinde aylık alması onun işçi olduğu gerçeğini değiştirmez; diğer taraftan kendi küçük toprağında yaptığı üretimle açlık düzeyinde yaşayan bir köylü ya da çiftçi, işçi değildir.

Kimisi de gerçekte işçi sınıfının saflarında olan kişilerin, işçi olmadığı yanılmasıaını yaratır. Fabrikada en alt düzeyde çalışanların bir üstüne çıkan kişi, kendisinin “sınıf atladığı”nı düşünür, patronlar tarafından düşünüldürülür.

2011 yılında dünya ayaklanmalarla sarsılırken, NewYork’ta başlayan “Wall Street’i işgal et” hareketinin sloganı *“Biz yüzde 99’uz”* olarak şekillenmişti. Bu yüzde 99’un, kendilerini sömüren yüzde 1’e karşı mücadele etmeleri gerektiğini anlatıyorlardı. Elbette ki sömürücü sınıfın en üst tabakasını oluşturan, ülkede gelir dağılımından en yüksek payı alan yüzde 1’e karşı mücadeleye çağırarak doğrudur, gereklidir. Sorun burada değildir. Sorun, yüzde 99’u oluşturduğu söylenen “biz”in kim olduğudur.

Sözkonusu “yüzde 99’un içinde, “büyük burjuvazi” ya da “işbirlikçi tekelci burjuvazi ve büyük toprak sahipleri” olarak tanımlayabileceğimiz en üst sömürücü sınıfın dışında kalan her kesim vardır. Yani “orta burjuvazi”, “zengin köylülük” gibi sömürücü katmanlar da yüzde 99’un içindedir.

“Yüzde 99’un içinde proletaryaya yabancı, sömürücü unsurları görmek zor değildir. **Daha zor olan, “ezilenler”, “yoksullar”, “emekçiler” kavramlarının içindeki, “proleter” olmayan unsurları çözebilmektir.** Ezilenler, yoksullar, emekçiler kavramları, proletaryanın yanına, sömürülen diğer kesimleri de ekler. Mesela topraksız ya da az topraklı köylüleri, küçük çiftçileri, küçük burjuvaziyi…

Tüm bu ezilen, sömürülen kesimlerin “işçi” olduğunu ileri sürmek, proletaryanın sayısal gücünü artıracak, böylece mücadeledeki başarısını garantileyecek çok olumlu bir tutum zannedilir. Oysa **birincisi, proletaryanın gücü sayısal çokluğundan değil, üretim ilişkileri içindeki yerinden, sınıf mücadelesi tarihi içindeki konumundan gelir.** Rusya’da nüfusun 5/6’sının köylü olduğu, kapitalizmin yeni geliştiği 1917 yılında, proleter bir devrimin başarıya ulaşmasının sebebi budur. Proleter olmayanları ekleyerek proletaryayı sayısal olarak büyötmeye çalışmak yerine, sınıf bilincini güçlendirmek gerekir. Sınıf mücadelesini başarıya ulaştıracak asıl unsur budur.

İkincisi, ezilen ve sömürülen kesimlerin her birinin mücadele talebi farklıdır. Topraksız köylünün talebi toprak, yani mülkiyet edinmektir; esnafın talebi büyük sermaye karşısında kendi mülkünü korumaktır; küçük burjuva katmanların

Hepimiz “işçi” miyiz?

mücadele talebi genel olarak mülkiyet edinmek ya da korumakla ilgilidir. Proletaryanın ise mülkiyet talebi yoktur; tam tersine proletaryanın mücadelesi, özel mülkiyeti kademeli olarak yoketmeye (büyük burjuvazinin mülküne el koymak, küçük mülk sahiplerini kooperatifleştirmek vb) dönüktür.

Ezilen ve sömürülen sınıf ve katmanlar, sınıf mücadelesi içinde, mücadelenin çeşitli aşamalarında, çeşitli düzeylerde proletarya ile “müttefik” olurlar; fakat proletarya ile “aynılaşmazlar”. Bunlar basit ayrılıklar değildir. **Proletaryanın tanımında ve kapsamında yapılacak bir yanlışlık, devrimin niteliğini, sınıfların mevzilenmesini ve devrim sonrasındaki yönünü doğrudan etkileyen, ideolojik savrulmalar yaratacaktır.**

Marxizm-Leninizm, proletaryanın tanımını net biçimde yapmıştır. Gelişen teknolojinin “eski” tanımları değiştirdiği söyleniyor. Niceliksel değişimler ve yenilikler elbette ki vardır. Ancak sınıf mücadelesinin özünde, proletarya-burjuvazi çelişkinde, üretim ilişkilerinin niteliğinde bir değişim yoktur. Bu nedenle, proletaryanın tanımında ve kapsamında da bir değişiklik yoktur.

“İşçi”nin tanımı nasıl yapılır? “Kafa emeği” ile “kol emeği” arasındaki ayırım, ilk olarak köleci toplum içinde, sömürünün başlangıç aşaması olarak ortaya çıkmıştır. Ezen sınıf ile ezilen sınıf arasındaki çelişkinin başlangıç noktasında bu ayırım vardır.

Köleci toplm, ilkel komünal toplumun eşitlikçi sistemini, ortaklaşa çalışma ilkesini ortadan kaldırdı. Özel mülkiyet ve servet eşitsizliğinin ortaya çıkması, toplumun sınıflara bölünmesine ve insanın insan tarafından sömürülmesine yol açtı. Köleler ve köle sahipleri üzerinden şekillenen toplumda, köle emeğinin kullanımı yaygınlaştıkça, “çalışmak” kölelere, yoksul aşağı tabakalara özgü bir görev olarak tanımlandı.

“Köle emeğinin yaygın kullanımı, köle sahiplerinin kendilerini her türlü bedensel çalışmadan özgür kılmalarını ve bunları tümüyle kölelerin üzerine yıkmalarını mümkün kıldı. Köle sahipleri çalışmayı hor gördüler, onu özgür bir insana layık olmayan bir uğraşı olarak gördüler ve asalak bir varlık sürdüler.

Köleliğin gelişmesi ile birlikte özgür halkın giderek daha büyük kitleleri her türlü üretim faaliyetinden koptu. Köle sahiplerinin ve diğer özgür nüfusun üst tabakasının yalnızca belirli bir kesimi, devlet işleriyle, bilimle ve sanatla uğraştı.” (Politik Ekonomi Ders Kitabı Cilt I, sf. 49, SSCB Ekonomi Enstitüsü Bilimler Akademisi)

Bu durum, ezen ile ezilen arasındaki ayırımın en somut tanımı oldu. **Egemen sınıflar “kafa emeği” gerektiren bilim, sanat, siyaset, spor, askerlik işleri ile uğraşırken, ezilen sınıflar “kol emeği” gerektiren işlerde çalıştı.** Antik çağın filozofları,

bu sistem içinde bilimsel-felsefi üretimlerini yaptılar. **“Eğitim”, sömürücü sınıfların ayrıcalığına dönüştü.** Kapsamlı bir eğitim gerektiren tıp, mühendislik, hukuk gibi alanlar için, toplumun üzerinde özel bir statü oluşturuldu. Köleci toplumda köleler, feodal toplumda köylüler, kapitalist toplumda ise işçiler, “kol emeği” ile çalışan kişiler oldular. Onlar tüm toplum için gıda başta olmak üzere yaşam-sal ihtiyaçları üretirken, bir avuç ayrıcalıklı kesim, eğitimin ayrıcalıklarını kullanarak bilim ve sanatla uğraşma olanağı buldu.

Elbette teknoloji ilerledikçe işçilerin makineleri kullanmak için asgari bir eğitim alması zorunluluğu ortaya çıktı. Ancak bu eğitim iki gerçeği değiştirmed: Birincisi, işçilerin aldıkları eğitim, toplumun genel ortalamasının altında kalmaya, nitelikli eğitim bir avuç sömürücü sınıfın ayrıcalığı olmaya devam etti; ikincisi, işçilerin çalışmasının ana unsuru “kol emeği” olarak kalmaya devam etti.

Burada şunun altını çizmek gerekiyor. Kapitalist toplumda kol emeği ile çalışanların hepsi işçi değildir (çiftçiler, esnaf vb.), ancak kafa emeği ile çalışanların hiçbirisi işçi değildir (doktorlar, mühendisler, avukatlar, öğretmenler vb).

“İşçi”nin tanımını en net haliyle Engels şöyle yapıyor: *“Kendilerine ait hiçbir üretim aracına sahip olmadıklarından, yaşamak için emek-güçlerini satmak durumunda kalan modern ücretliler sınıfı.”* (Komünist Manifesto, Sol Yayınları, Sf. 116, dipnot)

Bu tanım bize şunu anlatıyor: **İşçiler üretim araçlarına sahip değildirlər ve yaşamak için işgüçlerini satmak zorundadırlar.**

Marks’ın *“Proletaryanın zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi yoktur”* sözü bilinir. Ancak üzerinde en fazla oynanan ve demagojiye malzeme yapılan sözlerden biridir bu. En yaygın demagoji, *“artık işçilerin evi var, arabası var, bazılarının yazlığı var; işçilerin artık kaybedecek çok şeyleri var”* biçimindedir. Oysa **Marks, işçilerin “mülkleri”ni değil, “üretim araçlarının mülkiyetini” anlatmaktadır bu sözleriyle.**

İşçiler çeşitli biçimlerde mülk (ev, araba vb.) sahibi olabilirler; ancak üretim araçlarının mülkiyetine sahip olamazlar. Mesela bir köylü, üretim yapacağı

tarlaya, tarlada kullanacağı tırpana ya da traktöre sahip olabilir. Bir doktor kendi muayenehanesini, hatta kendi hastanesini açabilir. Keza bir mühendis ya da avukat kendi ofisini, bir öğretmen dershanesini kurabilir. Ama **bir işçi, kendi fabrikasını kuramaz.**

Çok nadiren, bir işçinin birkaç makine aralık küçük bir konfeksiyon atölyesi kurduğunu, ya da bir bakkal dükkânı açtığını görebiliriz. Ancak o zaman adı “işçi” olmaz. **Bir doktor, hastane de kursa adı doktordur; fakat bir işçi, küçük bir konfeksiyon atölyesi kursa, adı artık “patron”dur; dükkan açtığında “esnaf” olmuştur.**

Burada mühendis, doktor gibi meslek gruplarının genel olarak çok yoksullaştığını, çalışma ve yaşam koşulları açısından proletaryaya yaklaştığını, kendi işyerine sahip olma oranının çok düştüğünü reddetmiyoruz. Ancak konu tek tek bu meslek sahibi kişilerin konumu değil, kategorik olarak bu mesleğin toplumsal üretim içindeki yeri ve konumu ile ilgilidir.

Sınıfsız-sömürsüz bir düzen mücadelesini verecek olan proletaryanın kaybedeceği tek şey, kendisini bağlayan, özgürlüğünü kısıtlayan zincirleridir. Oysa **üretim araçlarına sahip olan (ya da sahip olma hayali kuran) bütün sınıf ve katmanlar, “sınıfsız-sömürsüz toplum” mücadelesinin, bir aşamada kendilerini de mülksüzleştireceğini bilirler. Proletarya dışındaki bütün sınıf ve katmanların kaybedecekleri şey, işte bu “üretim araçlarının mülkiyeti”dir.** Aradaki fark bu kadar nettir. Sadece proletaryanın sınıf olarak kendini de ortadan kaldırarak sınıfsız topluma-komünizme götürecek yegane sınıf olmasının nedeni de budur.

Elbette gelişen teknoloji ve üretim ilişkileri içinde, her meslek grubunu tam bir kesinlikle sınıflandırmak mümkün olmayabilir. Özellikle fabrika çalışmasında teknisyenler, ustabaşılar vb daha karmaşık bir tablo oluştururlar. Orada yaptıkları işin niteliğinden fabrika hiyerarşisi içindeki konumlarına, patronların onlara verdiği görev tanımına kadar birçok unsur devreye girecektir. Bu kesimlerin bir kısmı işçi sınıfına dahil olurken, bir kısmı küçük burjuva katmanların bileşeni olarak ayrışacaktır.

Benzer bir durum hizmet sektörü için de geçerlidir. **Üretim “mal ve hizmet” olarak ikiye ayrılır ve tıpkı metal sektördeki üretim gibi, hizmet sektöründeki üretim de işçilerin üzerindedir.** Ancak hizmet sektöründe bazı kesimlerin işçi, bazı kesimlerin ise küçük burjuva kimliğe sahip olduğu, biraz daha karmaşık ilişkiler sözkonusu olabilir.

Son dönemlerde “beyaz yakalı”, “kafa emeği” ile çalışan pek çok kesim, maddi-manevi ciddi bir statü kaybı yaşıyor. Doktorlar, avukatlar, mühendisler, öğretmenler, temel sosyal haklarını ve mesleki saygınlıklarını kaybederek bir patronun yanında çok ağır koşullarda düşük ücretlerle çalışıyorlar. Ve bu kesimlerin de artık “işçi avukat”, “işçi mühendis” vb. olduğu ileri sürülüyor.

“Burjuvazi şimdiyе dek saygı duyulan ve saygın olarak değer verilen bütün mesleklerin halelerini

söküp attı. Doktoru, avukatı, rahibi, şairi, bilim adamını kendi ücretli emekçileri durumuna getirdi.” (Marks, Komünist Manifesto. Sf. 119-120)

Yani aslında bu mesleklerin “konum kaybı” bugüne özgü değildir; Marks 150 yıl önce bu tespiti yapmış. Burada sözü edilen “saygın meslek” konusu ise, yukarıda bahsettiğimiz, köleci toplumda kol emeği ile yapılan işlerin küçümsenip, kafa emeği ile yapılan işlerin “saygın”, “kutsal” gibi sıfatlarla yüceltilmesiyle ilgilidir. Yani **o “saygınlık”, doğrudan egemen sınıflar tarafından, kendilerini ayrıcalıklı kılmak, toplumun üstünde bir statü oluşturmak için, kendileri tarafından verilmiş bir niteliktir, egemen sınıfların tanımlamasıdır. Proletaryanın gözünde ise saygın olan şey, şu ya da meslek değil, genel olarak çalışmak, üretmektir.** “Emek en yüce değerdir” sözü, bunu ifade etmektedir.

“Prekarya” ne anlama geliyor Son dönemde ağırlaşan kapitalist sömürü koşulları içinde, yeni bir “sınıf”ın gelişmeye başladığı tartışılıyor ve “proletarya”dan farklı olduğu iddia edilen bu sınıfa “prekarya” adı veriliyor. Kavram “Precariat” (güvencesiz) sıfatı ile “proletariat” (proletarya) isminin birleştirilmesinden oluşturuluyor.

Kavramın literatüre yerleşmesinde Michael Hardt ve Tony Negri gibi ABD’nin 1990’lardaki dünya hegemonyasına hayranlık duyan burjuva ideologların büyük payı oldu. (Bu ideologlar 2001 yılında yazdıkları “İmparatorluk” kitabında, ABD’nin dünya hegemonyasının sonsuza kadar süreceğini ilan ettiler; birkaç ay sonra 11 Eylül saldırıları geldi ve ABD’nin hegemonya kaybı başladı.) Ancak “prekarya” kavramını teorize eden asıl kişi İngiliz iktisatçı Guy Standing oldu.

Standing prekaryanın proletarya olmadığını iddia eder. Çünkü ona göre proletarya, uzun süreli, sürekli, sabit-zamanlı, sendikalaşmış, TİS imzalayabilen, patronunun ve işletmenin net olarak bilindiği bir çalışan grubudur. Prekarya kavramıyla ise son süreçte çok yaygınlaşmış güvencesiz, esnek, geçici sözleşme ile çalışan, iş tanımı belirsiz, patronluk ilişkisi net olmayan, her an sistemin dışına itilme korkusundan dolayı haklarının çiğnenmesine, vasıflarının önemsizleştirilmesine, ağır sömürü koşullarına boyun eğen bir çalışan grubunu anlatır. Çağrı merkezi çalışanlarından stajyerlere geniş bir kesimi prekarya içine dahil eder. Ve *“prekaryanın farklı bir sosyo-ekonomik grup”* olduğunu, *“kendi için sınıf olmaktan ziyade, henüz oluşum sürecinde bir sınıf”* olarak şekillendiğini ileri sürer.

Burjuva ideologların ML bilimini nasıl perva-sızca çarpıttıklarının somut örneğidir bu konu. Basitçe soralım: **Marks 150 yıl önce Komünist Manifesto’yu yazdığı dönemde “proletarya” kavramını kullanırken, işçiler fabrikalarda günde 8 saat, sigortalı, sendikalı, sosyal haklarla donanmış olarak mı çalışıyordu?**

İşçi sınıfı tarih sahnesine çok ağır sömürü koşulları altında çıktı. Güvencesiz ve ölümüne çalışma, düşük ücretler, açlık sınırında yaşama, 1800’lerin işçi sınıfının tamamının rutiniydi. Tüm dünyada verilen sınıf mücadelesi, başta 8 saatlik işgünü mücadelesi olmak üzere somut talepler üzerinden direnişler, 1848 Devrimleri, Paris Komünü gibi çok büyük direnişler, ayaklanmalar, kitle hareketleri üzerinden ve onyıllara yayılan süreler içinde bugünkü temel haklarını kazandılar.

Bugün proletarya, sınıf mücadelesindeki gerilemenin doğrudan sonuçlarını yaşıyor. Hak kayıpları artıyor, çalışma koşulları ağırlaşıyor, güvencesizlik ve esnek çalışma yaygınlaşıyor, sendikalar güç kaybediyor…

Hayır, “yeni bir sınıf” doğmuyor! Prekarya kavramı, proletaryanın ne kadar büyük hak kayıpları yaşadığını gözlerden gizlemek, proletaryayı parçalara ayırarak daha da güçsüzleştirmek için uyduruluyor. Yeni ve “afilili” kavramlarla, proletaryanın büyük payı oldu. (Yeni sınıfların çıktığı, dolayısıyla Marksist-Leninist ideolojinin çöktüğü savlarını güçlendirmeye çalışıyorlar.

Kapitalist toplumun temel çelişkisi, proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişkidir. Ezen sınıf burjuvazi, ezilen ve sömürülen sınıf proletaryadır. **Ve burjuvaziyi yenecek, sınıfsız-sömürsüz toplumu inşa edebilecek yegane sınıftır. Ezilen-sömürülen diğer sınıf ve kesimler, proletaryanın mücadele berraklığına, kararlılığına sahip değildir.** Kır yoksulları, küçük üreticiler, küçük-burjuvalar, burjuvazinin sömürüsü altında ezilmektedirler. Ancak kapitalist sistemin “emekçi” sınıfları olan bu kesimlerin sosyalizm hedefleri, ufukları ve mücadeleleri yoktur; talepleri kapitalist sistem içinde de gerçekleşebilir.

Proletarya bu mücadelede küçük burjuvaziden kır yoksullarına kadar ezilen ve sömürülen tüm kesimlere önderlik eder; ancak onlarla ayrılaşmaz. **Bu kesimler devrim ve sosyalizm mücadelesinde proletaryanın müttefikleridir; ama proletaryanın kendisi değildir.**

Burjuvazi, proletaryanın mücadelesini güçsüzleştirmek, saflarını deforme etmek, bölüp parçalamak, sınıfsız-sömürsüz toplum hedefinden uzaklaştırmak için her dönem birtakım teoriler üretir, ideolojik deformasyon yaratmaya çalışır. Tüm bu çabalara karşı net bir ideolojik mücadele verilmesi, bu teorilerin ve üretilen kavramların Marxizm-Leninizm’e dayanarak çöpe atılması zorunluluktur.

YAZGIMIZ KAZANMAKTIR!

Sovyetler Birliği'nin büyük ozanı Mayakovski, muzafer bir partinin üyesi olarak "parti" adlı şiirinde şöyle sesleniyor:

"Yüreklerimizin gönderinde çelik bir yıldız olan / yoldaşlara sözümüz var. / Acıların gözbebekleri üzerine andımız var. / Dindireceğiz özgürlüğe olan hasreti. / Zulmün olduğu her noktaya tırnaklarımızla kazıyacağız zaferi... / Geçti artık boyuneğme dönemi / Yazgımız kazanmaktır!"

O günden bugüne 'büyük insanlık' birçok zafer, ama bir o kadar da yenilgi gördü. Fakat karanlığın en koyusunda bile 'Biz Kazanacağız' diye haykıran önderleri oldu. Gelecek güzel günlere inancını hiçbir zaman yitirmeyenler, zafere giden yolu döşediler adım adım...

Bu inanç; ideolojik-siyasal açıklıktan, örgütüne ve yoldaşlarına bağlılıktan, işçi ve emekçilere duyulan derin sevgi ve güvenden besleniyordu. O yüzden hiç tükenmedi, çoğalarak sürdü ve sürecek...

Yaklaşık yarım asırlık bir tarihin yıldönümündeyiz. Onun onuru, coşkusu, heyecanı içindeyiz. Nice acıların, sıkıntıların, kayıpların yaşandığı, aynı zamanda nice başarılarla, zaferlere imza atılan bir tarihten söz ediyoruz.

Tarihimiz, güç ve onur kaynağımız oldu her zaman. Bu tarihi yaratan başta şehitlerimize, onun için kanıniterini akıtan yoldaşlarımıza, en kötü günlerde bile desteğini esirgemeyen, sahiplenilen ve koruyan emekçi halkımıza sonsuz sevgi ve bağlılığımızı bir kez daha yineliyoruz.

1979 yılının Şubat ayında ihtilalci komünistler, bu topraklarda yeniden komünist bir hareketi yaratma kararlılığını göstererek, devrimcilerin, işçi ve emekçilerin yolunu aydınlatıp, yüreğini ısıtan bir başlangıç yaptı. Mustafa Suphi'lerin bayrağını devraldılar ve o bayrağı yeniden göndere çekme sözü verdiler. **Oportünizme, küçük-burjuva maceracılığına, çevre-grup tarzına karşı Marksist-Leninist ilkeler ışığında programlarını oluşturup, Leninist örgüt modelini, çalışma tarzını, kadro tipini yaratılar. Onun içindir ki, bu tarih, sadece komünistler için değil, Türkiye işçi sınıfı ve halkları için, Türkiye devrimi için çok önemli bir tarihtir.** Bunun ne kadar bilincinde olunup olunmadığından bağımsız bir gerçektir bu.

"Köklerimiz toprakta, tarihten geliyoruz!" Böyle haykırdık, köksüzleştirme-tarihsizleştirme hareketi olan tasfiyeciliğe karşı. Barikat olduk bilincimizle, yüreğimizle, bedenlerimizle... Ve 'yeniden doğduk' küllerimizden... 'Vardık, varız, varolacağız' dedik. Dostlarımıza güven, düşmanlarımıza korku saldık yeniden. '79'dan '98'e, '98'den bugüne, her Şubat'ı bir dönemeç yaptık.

47. yılında, ona selam durmanın onurunu yaşıyoruz bir kez daha... Başarıları, eksiklikleriyle, ama hep

onurlu, hep başı dik bir tarih yaratmış olmanın güveniyle, geleceğe umutla bakıyoruz. Enginleri fethetme ruhu, işte bu inanç ve güvende saklı. Bu ruhu kuşanarak yürüyoruz tüm zorlukların üzerine...

Bu tarih, dinamizmi ve deneyimleriyle geleceğimizi aydınlatıyor. Onu bir silah haline getirip işlevli kılmak bize düşüyor. Bu görevi hakkıyla yerine getirdiğimizde, geçmiş olduğu gibi geleceği de biz kazanacağız. Stalin'in deyişiyle "yaşlıların tecrübesi ile gençliğin dinamizmini birleştirerek" yürüyüşümüz hep sürecek...

Yaklaşık yarım asırlık bir tarihten sözediyoruz. İnşileri çıkışları olan uzun bir süreçten... Fakat sınıf mücadelesi tarihi açısından çok kısa bir dönem. Tarihi, kendimizle sınırlamayıp geniş bir perspektifle baktığımızda ancak, olayları ve gelişmeleri yerli yerine oturabiliriz.

Onun içindir ki, tarihimizi sadece yarım asırdan ibaret görmüyoruz. Spartaküs önderliğindeki köle isyanından, köylü ayaklanmalarına kadar ezilen-sömürülen tüm insanlığın tarihini kapsıyoruz. **İşçi sınıfının, sınıf olarak ortaya çıktığı ve mücadele sahnesinde yerini aldığı iki yüzyılı aşkın sürenin birikimini taşıyoruz. Marks ve Engels'in 'bilimsel sosyalizmi' ile aydınlanmış, Lenin ve Stalin'in Ekim Devrimi ile pratikleşen yeni tipte parti anlayışla örgütlenmiş, Mustafa Suphi'lerden Denizlere, bu toprakların yarattığı değerleri sahiplenmiş ve onlara yeni halkalar eklemiş bir tarihi omuzluyoruz.**

Yaklaşık yarım asırlık süreç, bütün bu insanlık tarihinin toplamı ve sonucudur. Aynı zamanda ona yeni değerler katan, geliştiren, bugüne taşıyandır. **Yüzlerce ayrık otu içinde "bir tutam kır çiçeği" olarak umut taşıyan, 12 Eylül karanlığını yaran, bulunduğu yerleri 'granitten kale' yapan, zindanlarda ışık olup saçan, 'kutup yıldızı' olarak hep doğru rotayı gösterendir. İşkencehanelerde destan yazan, mahkemelerde yargılayandır. Komünarca silkinip işgallerden, direnişlere büyüyerek gelendir.** Madencinin haykıran soluğu; fabrika fabrika, sokak sokak, genel grev-genel direnişi örgütleyendir. İşkencecilerin suratına inen tekmedir. Gazi'den Ümraniye'ye anti-faşist savaşın en önünde bayraklaşan, ölüm oruçlarında alınlarındaki kızıl bantı şerefle taşıyandır. Savaşa ve faşizme karşı mücadeleyi çok yönlü biçimde militanca verendir. **Parlamentarizm batağına batmadan devrimin onurlu sesini yükseltendir.** Her halk hareketine, işçi-emekçi eylemlerine bizzat katılarak önderlik yapmaya çalışandır. **Tasfiyeciliğe ve onun en uç biçimi mülteciliğe karşı dimdik duran, her daim ayakları ülke topraklarına basan, işçi ve emekçilerle aynı zorluğa katlanarak ona yol gösterendir.**

Tarihimizden aldığımız güçle bugünü örüyoruz. Şairin dediği gibi, toz toprak içinde, zorluklar ve sıkıntılarla, kan ve ter akıtarak... Ama her koşul altında

PARTİ

*Birey! Ne saçma şey!
Bireyin sesi hafiftir cıvıltıdan bile*

Kim işitir onu?

Karısı mı? Belki

Tabii o da çarşıda değilse

*Parti! Milyonlarca sesin oluşturduğu
bir kasırgadır bu!*

*Yerle bir eder düşman tabyalarını
bu kasırğa*

Top gürültüsü kulak zarını nasıl yırtarsa...

Vay haline yalnız kalanın

Her zorba efendisidir artık

*İki çıplakta olsa olsa bir hamama yaraşır
Ama güçlerimizi partide birleştirdik mi*

Titrer düşman

*Keser sesini ve zıncı diye
olduğu yerde kalır.*

Parti! Milyonlarca yapraklı bir eldir!

Korkunç bir yumruk olur sıkıldı mı?

Birey! Ne saçma şey!

*Yalnız adam ne kadar hünerli olursa olsun
Yirmi beş-otuz santimlik odunu bile*

yerinden oynatamaz,

Beş katlı ev şurada dursun...

Parti! Milyonlarca omuz demektir!

Birbirine sıkıca kilitlemiş

*Dayanarak ve güç vererek birbirimize
geliriz üstesinden*

en olmayacak şeylerin...

Parti, belkemiğidir işçi sınıfının!

Parti, davamızın ölümsüzlüğü demektir

Partidir, bana ihanet etmeyecek

olan tek şey

Beynimiz, gücümüz, şanımız

Parti budur işte.

Mayakovski

mücadele etmekten bir an bile vazgeçmeden... Ona bir tuğla, bir tuğla daha ekleyerek... "Parti! Milyonlarca omuz demektir / birbirine sıkıca kilitlemiş / dayanarak ve güç vererek birbirimize / geliriz üstesinden en olmayacak şeylerin..."

Ve "davamızın ölümsüzlüğü demektir." Bize belleğimizi, gözümüzü kazandırandır. Beynimiz, gücümüz, onurumuzdur...

Bu onuru hep koruyacağız. Tarihimize karşı sorumluluğumuzu hiç unutmadan, geleceğe bakacağız. Ayaklarımız topraklarımıza sıkıca basacak, gözlerimizi ufka dikeceğiz.

"Göndere çekilmiş bir bayrak gibi hep en önde yürüyen" şehitlerimize sözümüz var. **Nice mücadeleler içinde pişmiş ve nice bedeller ödemiş işçi sınıfına, onca acıya, baskıya karşı direnmiş, yüreğini ve kapısını devrimcilere hep açık tutmuş halkımıza sözümüz var: Yazgımız KAZANMAKTIR!** Bu sözü tutacağız.

23 Şubat 1918- Kızılordu kuruldu

Ekim Devrimi'nin üzerinden henüz birkaç ay geçmişti. Yeni biten bir savaşın tahribatlarıyla ülke ekonomisi felç olmuş, halk korkunç bir sefalet içinde yaşıyordu. Alman emperyalizminin saldırısı, muazzam bir seferberliğe neden oldu. Ekim devrimini yaratan proletarya, Parti'nin çağrısına, Kızıl Ordu alayları oluşturdu. Alman işgalcilerinin geri püskürtüldüğü gün olan 23 Şubat 1918, Kızıl Ordu'nun doğum günü ilan edildi.

Devrimin ilk yıllarında sadece Alman ve Japon emperyalizminin ordularıyla değil; Kolçak ve Denikin gibi, karşıdevrimin uşaklarıyla da savaştılar. 1918-22 yılları Kızıl Ordu'nun en zorlu dönemiydi. Savaşçıların pek çok şeyi eksikti, ama önemli bir şeye sahiptiler: Sosyalizm inancına ve başarıma kararlılığına. İlk günlerin, ellerinde derme çatma silahları bile olmayan proleter gönüllüleri, dünyayı dize getiren yiğit savaşçılara, komutanlara dönüştü.

İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda, Almanların bütün saldırılarında başarı kazanmış olan 'Beşinci Kol' faaliyeti ve 'Yıldırım Savaşları', Sovyet topraklarında işe yaramadı. Moskova kuşatması sırasında, doğrudan Stalin'in başında olduğu birlikler, şehrin sokaklarında ev ev çarpıştılar.

Savaş başladığında Kızıl Ordu'nun kayıpları, emperyalist ülkelerin aklını durduracak kadar çoktu. Fakat aynı ordu, 1945 Mayıs'ında Berlin'deki Reichstag'da (Alman parlamento binası) kızıl bayrağı dalgalandı. Kızıl Ordu'nun zaferi, sosyalizmin zaferiydi.

mücadelesinin nedenlerini ve hedeflerini ilk kez bilimsel bir tarzda Komünist Manifesto'da ortaya koymuştur. Aynı zamanda proletaryanın siyasi partisinin ilk devrimci programı olma özelliği taşır. "Avrupa'da bir hayalet dolaşiyor: Komünizm hayaleti" diye başlayan Manifesto, burjuvazinin komünizmden duyduğu büyük korkuyu ifade eder. Son sözleri ise, "bütün ülkelerin işçileri birleşiniz!" dir. 150 yıldan fazla bir zaman önce kaleme alınmış olmasına rağmen ne burjuvazinin komünizm korkusu bitmiştir ne de işçi sınıfının kurtuluşunun kendi eseri olacağı gerçeği. Komünist Manifesto, bugün de güncelliğini ve tarihsel önemini korumaktadır.

☆ 25 Şubat 1954-ABD'de "cadı avı"

ABD'li ünlü anti komünist senatör Joseph McCarthy, hükümetin içine "sızmış" bütün komünistleri bulmak amacıyla başlattığı süre avı başlattı. Birçok sanatçı ve aydın dışında generalleri de sorgulayan McCarthy, ordunun dışçisi Irwing Peress'i de komünist olmakla suçlamıştı.

☆ 26 Şubat 1984- Şair Hasan Hüseyin Korkmazgil öldü.

☆ 28 Şubat 2015-Yaşar Kemal öldü
Edebiyatımızın büyük ustası 1923 yılında Van'da doğduktan sonra ailesiyle birlikte Adana'ya yerleşti. Romanlarında buradaki halkın sorunlarını işledi. "İnce Memet" en ünlü kitabıdır.

☆ 1 Şubat 1979- Abdi İpekçi Öldürüldü

Milliyet Gazetesi'nin genel yayın yönetmenliğini sırada Mehmet Ali Ağca, Abdullah Çatlı, Oral Çelik gibi faşistler tarafından düzenlenen bir suikastle öldürüldü. Devlet tarafından yönlendirilen sivil faşistler yargılanmadığı gibi, resmi görevlerle yurtdışına gönderildi.

☆ 10 Şubat 1969- 6. Filo eylemi

'68 hareketinin öğrenci gençliği, İstanbul ve Ankara'da 6. Filo'nun gelişini protesto ettiler. 16

Şubat'ta gerçekleşen ve çoğunluğunu işçilerin oluşturduğu protesto eyleminde, devlet destekli dincilerin saldırısı sonucu "Kanlı Pazar" olarak tarihe geçen olaylar

yaşandı. ABD'nin 6. Filosu'nun İstanbul'a gelişini protesto ve ABD askerlerinin denize dökülmesi, sadece gençlik hareketi açısından değil, Türkiye devrimci hareketi açısından da önemlidir. Ülkemiz tarihindeki belli başlı anti-emperyalist eylemlerden biridir. Keza tarihe "Kanlı Pazar" olarak geçen karşı-devrimin provokasyonlarını bilmek gerekir.

☆ 11 Şubat 1925- Şeyh Said İsyanı

Elazığ'ın Eğil bucağı Piran köyünde başlayan ayaklanma, yaklaşık iki ay sürdü. Şeyh Said'in önderlik ettiği bu ayaklanmaya, bölgedeki dört aşiret de katılmış, devlet güçlerini bölgeden çıkarmayı başarmışlardı. Devlet, bu ayaklanma karşısında seferberlik ilan etti. Takrir-i Sükun Kanunu çıkarıldı, Türkiye'deki sol muhalefete karşı da baskı uygulandı. Şeyh Said ve beraberindekiler Varto yakınlarında yakalandılar ve Diyarbakır'da idam edildiler.

☆ 13 Şubat 1967- DİSK kuruldu

1960'lı yılların başında yükselen militan mücadele, Türk-İş'in Amerikan tipi sarı sendikacılığını daha fazla açığa çıkardı. Türk-İş'ten kopan Lastik-İş, Basın-İş, Maden-İş ve Gıda-İş sendikaları tarafından DİSK kuruldu. Doğal işçi önderlerinin, militan direnişçi işçilerin DİSK'te toplanmasıyla kısa sürede etkinliğini arttırdı. Fakat DİSK'e çöreklenen revizyonist-reformist yöneticiler, DİSK'in sınıf sendikası olmasına olanak tanımadılar. 12 Eylül faşizmi karşısında da bir direniş sergilemeden teslim oldu. 12 Eylül'den sonra yeniden kurulan DİSK, daha açık bir sınıf işbirliği ve teslimiyet çizgisi izledi.

☆ 17 Şubat 1600- Giordano Bruno Yakıldı

İtalya'nın Napoli şehrinde doğan Giordano Bruno, filozof, astronom, matematikçi ve yazardı. 1576 yılında 'mezhep sapkınlığı' yüzünden hakkından dava açıldı. Venedik'te kiliseye teslim edilen Bruno, işkencelere rağmen fikirlerinden caydırılmadı. Cempodi Flori meydanında diri diri yakılarak öldürüldü. Bruno, günümüze kadar, bilim ve ilerleme adına çalışmalarını nedeniyle gericiliğin saldırısına uğrayanların simgesi oldu.

☆ 19 Şubat 1972- Ulaş Bardakçı katledildi

THKP-C'nin kuruluşunda önemli bir rol oynayan ve '68 kuşağının yiğit devrimcisi Ulaş Bardakçı, Arnavutköy'de kuşatıldığı evde, son kurşununa kadar çatışarak şehit düştü.

☆ 22 Şubat 1848- Bebel doğdu

Lenin'in "işçi yığınlarının en çok sevdikleri liderler" arasında saydığı Alman komünist August Bebel doğdu. Bir işçi olarak kendini bilimsel sosyalizm öğretisiyle yetiştirmeyi başaran Bebel, birçok önemli yapıta da imza attı. Bunların içinde "Kadın ve Sosyalizm" en çok bilinen eseridir.

☆ 24 Şubat 1948- Komünist Manifesto yayınlandı

Marks ve Engels, işçi sınıfının siyasal

Şubat Ayında Şehit Düşen İhtilalci Komünistler

9 Şubat 1978- Atilla Acartürk

İhtilalci komünistlerle 1974 yılında tanıştı. Ankara'da öğrenci iken anti-faşist mücadelenin ön saflarında yer aldı. Faşistlerin kurduğu bir pusuda şehit düştü.

17 Şubat 1996- Nurettin Demir

Daha 18 yaşında iken, kuruluş yıldönümü için gerçekleştirilen bir korsan gösteride çatışarak şehit düştü.

22 Şubat 1980- Hacı Köse

Polonez direnişi kazandı

6 aydır Çatalca'da bulunan fabrika önünde direnişte olan Polonez işçileri, taleplerinin büyük oranda karşılanması üzerine direnişlerini sonlandırdılar.

6 Ocak günü Tek Gıda-iş sendikası ve Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı arasında yapılan görüşmede anlaşmaya varıldığı açıklandı. Sendika, direnişi bitirme kararını işçilerle yaptıkları toplantı üzerinden aldıklarını söyledi.

Sendikanın yaptığı açıklamaya göre;

İşten atılan ve 172 gündür hakları için direnen işçilerin, direnişte geçirdikleri 6 aylık ücretleri patron tarafından ödenecek. İşçiler kıdem ve ihbar tazminatlarının yanında sendikal tazminat da alacak. Fabrikada sendikal örgütlenmeye engel olunmayacak. Fabrika içinde sendikal örgütlülük korunacak. İşten çıkarılan işçiler arasında patronun işe geri geri almak istediği olursa, işçilerle görüşülecek.

Polonez işçilerinin temel talebi, sendikalı olarak işe geri dönmektir. İşe geri dönüşleri sağlanamadı. Buna rağmen, Polonez direnişinin kazanımıyla bittiğini söylemek gerekir.

İşçilerin işten atılma maddesinin Kod 46 gibi aşğılayıcı bir maddeden çıkartılıp düzeltilmesi önemli bir kazanımdır. Yanısıra, patron önceki görüşmelerde kıdem tazminatlarını ödemeyi kabul etmişti; şimdi ise, kıdem tazminatının yanında ihbar tazminatı, sendikal tazminat ve direnişte geçen 6 aylık dönemin ücretini de ödemeyi kabul etti.

Polonez direnişi, uzun ve çok zorlu bir direniş olarak yaşanmıştı. 6 ay boyunca direnişin sürdürülmesi, bu süreçte patronun baskısı, devletin gözaltı saldırıları, sıkça fiili saldırıların gündeme gelmesi vb... Bütün bu zorluklara rağmen, Polonez işçileri içinde dağılma ve fire verme olmadı, işçilerin örgütlülüğü korundu.

Böylesi direnişlerde en büyük handikaplardan biri, işçilerin geçim sorunudur. Tek Gıda-iş sendikası, direnişteki işçilere diğer sendikalara göre daha fazla aylık (12 bin TL) ödemesi yaptı. Ayrıca, Kod 46 maddesiyle işten atıldıkları için işsizlik maaşı alamıyorlardı; direnişin 43. gününde işten çıkış kodları Bakanlık tarafından değiştirildi; böylece işsizlik maaşı almaya da hak kazandılar. Bu durum, işçi direnişlerinin en yakıcı sorunu olan geçim sorununu bir nebze azaltmış oldu.

Elbette direnişin istikrarını sağlayan asıl unsur, işçilerin direniş içinde birbirlerine kenetlenmeleri, bilinç dönüşümü yaşamalarıydı.

İşçiler direnişlerini sadece fabrika önünde beklemeyle sınırlı tutmadılar. Çeşitli biçimlerde boykot çağrıları yürüttüler ve bu hareketlilik daha geniş kesimlerin direnişe ilgi göstermesine, dayanışma sağlamasına yol açtı. Son süreçte Ankara'ya yürüyüş kararı aldılar. Yürüyüşleri engellendi ama yine de tüm engellere rağmen Gebze'ye kadar yürüdüler. "Mutlaka çözeceğiz" sözü aldıkları için Ankara yürüyüşünü durdurdular ancak direnişlerini hem fabrika önünde hem de Çatalca Adliyesi önünde sürdürdüler.

Bütün bu olumluluklar, işe geri dönmeyi başaramasalar da, önemli kazanımlar elde etmelerini sağladı.

Doğal önder: HACI KÖSE

Hacı Köse, 22 Şubat 1980 tarihinde işkence-de katledildi. O, ihtilalci komünist hareketin ilk kadrolarındandı. İyi bir örgütçü, iyi bir komutan ve siyasal olarak gelişkin bir militandı. Öldüğünde 22 yaşında genç bir komünist iken, Çukurova bölgesinde yönetici bir kadro, aynı zamanda bir "doğal önder"di.

Hacı, Adana'da anti-faşist mücadelenin yüksek olduğu Borsa Lisesi'nde okudu. Oradaki eylemlerde sivriyen, ardından liseli gençliğin önderi durumuna gelen devrimcilerden biri oldu. Boykotların, işgallerin başını çekti Sadece militanlığı ile değil, siyasal gelişkinliği ile de öne çıktı.

HK (Halkın Kurtuluşu) içindeki ayrılıkta "muhalafet" in içinde yer almıştı. ("Muhalafet" sonradan TİKB'yi oluşturacaktı.) O dönem Adana'nın çok büyük oranda "muhalafet" saflarında yer alması, Fatih'in Adana'da çalışmasına, çok sevilen bir önder olmasına bağlanmıştı. Aynı zamanda "muhalafet" in militan yapısı, teorik-politik görüşleri, gençlik içinde zemin bulmasında önemli bir faktördü.

Hacı'nın gençlik içindeki faaliyetleri uzun sürmedi. Bir yandan okul idaresinin "disiplin soruşturmaları", bir yandan sivil faşistlerin boy hedefi olması; en önemlisi de işçi sınıfı içinde çalışma isteği, onu okuldan, öğrencilikten kopardı.

O yıllarda İskenderun, Çukurova'nın işçi merkeziydi. Özellikle Demir-Çelik fabrikası kurulduktan sonra, onbinlerce işçinin çalıştığı bir sanayi bölgesi olmuştu. Bölgenin önemi artınca, Hacı da orada çalışmaya başladı.

İşçiler sabahları trenle çevre il ve ilçelerden Demir-Çelik fabrikasına gelir, aynı şekilde geri dönerlerdi. Hacı bu trenlerde işçilere bildiri dağıtır, sözlü propaganda yapardı.

İskenderun ve çevresinde kısa sürede tanındı, sevildi; ihtilalci komünistlerin bölgede gelişmesinde önemli bir misyon üstlendi. O yıllarda MHP lideri Türkeş'in İskenderun'a gelmesi, büyük direnişlere yol açtı. Hacı, bu direnişin başını çekenlerden di.

Direnişten sonra devlet, Hacı'yı hedefe çaktı, onu her yerde aramaya başladı. Bir yandan İskenderun'da aranır duruma düşmesi, bir yandan da Adana'daki ihtiyaçlar gözönüne alınarak Adana'ya çekildi.

Adana'nın Karşıyaka bölgesindeki semtler ve fabrikalar, onun sorumluluk

alanıydı. Bossa ve Tekel'in yaprak bölümü gibi önemli fabrikalar vardı. İşçileri iyi tanıdığı için bu fabrikalarda kısa sürede ilişkilerini geliştirdi. Demir-Çelik'ten tecrübeliydi, orada DSB (Devrimci Sendikal Birlik) örgütlenmesinin temellerini atmıştı. Öğrenci gençlikten gelmiş olmasına rağmen işçilerden biri gibiydi; bu, onlarla kaynaşmasında büyük kolaylık sağlıyordu...

Adana'da çalışmaya başlamıştı, fakat İskenderun'dan da tümünden kopmamıştı. İhtiyaç duyulduğu anda kısa süreliğine gidip geliyordu. Şubat ayının başlarında, son kez gitti, ama bir daha geri dönemedi...

Gece bildiri dağıtırken, HK'lılar tarafından kurşunlanmıştı. O yaralı haliyle, tanıdığı bir eve girmiş ve "beni HK'lılar vurdu, yoldaşlara bin selam" notunu bırakmıştı. Evin sahipleri hastaneye yetiştirmişler, ama bu kez de etrafını polisler sarmıştı.

Hacı'nın vurulduğu haberi, onu tanıyan tüm yoldaşlarını derinden sarstı. O günlerde Yoldaşcan da Adana'daydı. Yoldaşcan komutasında bir ekip hastaneyi bastı, ancak Hacı'nın kapısında bekleyen askerlerle çatışma çıktı. Yoldaşcan, doktor kıyafetiyle Hacı'nın yanına kadar girmeyi başarmıştı. Fakat Hacı'nın durumu ağırdı, o halde kaçırılmak, belki yolda ölmesine neden olabilirdi. Hacı da kalkacak durumda değildi. Hastanede bırakıldığında, işkencelere rağmen yaşama ihtimali vardı. Onu bırakıp, çatışarak çıktılar hastaneden. Aynı gün, Hacı'yı hastanenin bodrumuna indirip işkenceye başladılar. Kendisini kaçırılanların kimler olduğunu söyletmeye çalıştılar, o ise ölümüne sustu...

Ölümünün ardından "Selamını aldık, bizden de sana bin selam yiğit komünist" başlıklı bir bildiri kaleme alındı ve yaygın biçimde dağıtıldı. Çalıştığı bölgeler başta olmak üzere birçok yerde yazılımlar yapıldı, afişler asıldı. Sıkıyönetim koşulları altında Anadolu Mahallesi'nde silahlı korsan gösteri düzenlendi. Yoldaşları onu yaşatmak için ellerinden geleni yaptılar. Ama onu bu şekilde kaybetmenin acısını unutamadılar.

Devrimciler arasında yaşanan şiddetin, böylesi kayıplara yol açması, yaşanan acıyı daha da derinleştiriyor. Ama yaşanmışlıkları yok saymak mümkün değil; bu konuya hiç girmeden Hacı'yı anlatabilmek de...

"Darbe, Yenilgi, Direniş 12 EYLÜL" kitabından alınmıştır.

ABD'de yeni Trump dönemi: Daha güvensiz bir dünya!

2000 yılında seçilerek göreve başlayan Bush'tan bu yana tüm ABD başkanları, ABD'nin dünya hegemonyasını "yeniden" güçlendirme sözü vermiş; her biri farklı yöntemlerle bu hegemonyayı "yeniden" inşa edeceğini belirtmişti. Mesela Bush döneminde savaş ve saldırganlığı artırarak, Obama döneminde ise "yumuşak güç" öne çıkartarak bunu yapmaya çalıştı; ancak gerileyişini durdurmayı başaramadı. Trump'ın konuşması bu yönüyle, 2000'lerden bu yana ABD Başkanlarının vaatlerinin tekrarı ve ABD'nin dünyadaki güç ve etki kaybının büyüklüğünü bir kere daha itirafı anlamına geliyordu.

ABD'nin 47. Başkanı seçilen Donald Trump, 20 Ocak günü yemin töreni düzenleyerek göreve başladı. **Törende yaptığı konuşmada, ABD'nin "altın çağı"nı ilan ederken, tüm dünyaya yeni tehdit mesajları gönderiyordu.** ABD'yi kastederek "bugünden itibaren bizden faydalanılmasına asla izin vermeyeceğiz" dedi. Zaten seçim sloganı da, "Yeniden Büyük Amerika"ydı!

Bu vaadi yerine getirebilmesi ihtimali ayrı bir tartışma konusu; ancak Trump'ın konuşması hem ülke içinde, hem dünya hegemonyasında büyük bir güç kaybını ifade ediyordu. İçeride ekonomik kriz, Los Angeles'teki yangına müdahale edemiyor olması, korona döneminde sağlık hakkının ne kadar gaspedilmiş olduğunun görülmesi, eğitim sisteminin yetersizlikleri gibi unsurlar, gerçekten de ABD'nin kendi içinde yaşadığı çok yönlü krizi ortaya koyuyordu. Dışarıda ise, ABD'nin dünya imparatorluğunun çöküşü, her geçen yıl daha açık bir hale gelmişti. Üstelik, 2000 yılında seçilerek göreve başlayan Bush'tan bu yana tüm ABD başkanları, ABD'nin dünya hegemonyasını "yeniden" güçlendirme sözü vermiş; her biri farklı yöntemlerle bu hegemonyayı "yeniden" inşa edeceğini belirtmişti. Mesela Bush döneminde savaş ve saldırganlığı artırarak, Obama döneminde ise "yumuşak güç" öne çıkartarak bunu yapmaya çalıştı; ancak gerileyişini durdurmayı başaramadı.

Trump'ın konuşması bu yönüyle, 2000'lerden bu yana ABD Başkanlarının vaatlerinin tekrarı ve ABD'nin dünyadaki güç ve etki kaybının büyüklüğünü bir kere daha itirafı anlamına geliyordu.

Panama, Grönland ve Kanada

Trump'un "Büyük Amerika" planının en önemli parçasının, toprak işgali olduğu görünüyor. Daha göreve başlamadan önce, Panama Kanalı, Grönland ve Kanada hakkında açıklamalar yaptı, ele geçirmek istediğini belirtti. "ABD'nin ekonomik güvenliği için", bu toprakları satın alma ya da savaşarak ilhak etme zorunluluğu olduğunun altını çizdi. Bu ülkelerin her biri gerçekten de dünya ekonomisi ve siyaseti açısından stratejik önem taşıyordu.

Panama, 1903 yılında ABD tarafından Kolombiya'dan

kopartılarak oluşturulan bir devlettir. ABD, 1898'de İspanya ile yaptığı, dünya tarihinin ilk "emperyalist paylaşım savaşı"nı kazanarak, İspanya'nın Amerika kıtasındaki kolonilerini ele geçirmiş, ayrıca Büyük Okyanus'un batısında ve Latin Amerika'da yeni bölgeler elde etmişti. **ABD, İspanya'nın dünya hegemonyasına son vererek kendi hegemonyasını ilan ettiği bu savaşın hemen ardından, kendisi için stratejik önemdeki Panama'ya el attı.** Önce Panama'yı "bağımsızlığını ilan etmiş bir devlet" olarak kendi hegemonyasına aldı, ardından dünyanın en stratejik su geçidini inşa etti.

Panama Kanalı'nın inşasından önce Atlantik'ten Pasifik'e geçmek isteyen gemiler, Güney Amerika kıtasının en alt noktasından Güney Kutbu'na yakın bir yerden geçmek, bu geçiş sırasında kutup soğukları

ve buz kütlelerinin yanısıra şiddetli fırtınalarla da mücadele etmek zorunda kalıyorlardı. **İlk olarak İspanyol sömürgecilerin planladığı, ardından Fransız bir şirketin inşasına başladığı ama 1894'te iflas ederek bırakmak zorunda kaldığı kanalı, ABD 1904-1914 tarihleri arasında, tam da I. Emperyalist Paylaşım Savaşı başlamadan günler önce tamamladı.** Böylece Panama Kanalı, Atlantik ile Pasifik Okyanusları arasındaki en kısa mesafeyi kurmuş, geçiş süresini tam 22 gün kısaltmış oldu.

Kanalın önemi sadece iki okyanusu birleştirerek ticareti güçlendirmesi-hızlandırması değildi; daha önemlisi, ABD'nin doğusu ile batısı arasındaki denizyolunu da güveneye almıştı.

1999 yılına kadar Panama Kanalı'nı ABD işletiyor, Panama devleti de her koşulda Amerikancı politikalar izliyordu. 1999 yılında uluslararası koşullar gereği ABD, kanalın yönetimini Panama devletine devretmek zorunda kaldı. **Bu aynı zamanda Çin'in dünya sahnesine daha etkili biçimde çıkmaya, Latin Amerika'daki güç ve etkisini artırmaya başladığı süreçtir.** (Mesela Venezüella'da "Chavez Devri" 1998 yılında başlamıştı.)

ABD'nin kanalı devretmesinin ardından, Panama devleti üzerindeki etkisi ve baskısı doğal olarak azaldı. Öte yandan 2000'lerin başından itibaren Latin Amerika ülkeleri üzerinde etkisini artıran ve bu ülkelerde esen "sol rüzgar"dan yararlanan Çin, aynı dönemde Panama ile ilişkilerini geliştirdi.

Trump göreve başlamadan öne "Panama Kanalı'nı Çin askerleri kontrol ediyor" demişti. Elbette yasal olarak bunun böyle olması ihtimali yoktu. Ancak yaklaşık 20 yıldır Çin'in Panama üzerinde epeyce mesafe aldığı da açıktır. Bunların en önemlisi, Panama'nın 2017 yılında Tayvan ile diplomatik bağlarını kesmesi oldu. Öncesinde Panama, Tayvan'ı egemen bir devlet olarak tanıyan birkaç ülkeden biriydi. Tayvan, Çin açısından stratejik önemde bir konu. Bunun hemen ardından Çin Devlet Başkanı Şi Cinping, Panama'yı ziyaret eden ilk Çin devlet başkanı oldu. **2018 yılında ise Panama, Kuşak ve Yol Projesi'ne imza atan**

ilk Latin Amerika ülkesi oldu. Kuşak ve Yol Projesi, Çin'in dünya hegemonyasını güçlendirmeyi, kara, deniz ve demiryollarıyla tüm dünyayı bir ağ gibi sarmayı hedefleyen bir proje; ve elbette ki ABD'nin dünya hegemonyasına büyük bir darbe indiriyor.

Bu süreçte Çin, Panama ile önemli metro, liman, yüksek hızlı tren yolu, Panama Kanalı üzerine dördüncü köprü yapılması gibi altyapı anlaşmalarına imza attı. **Bunların bir kısmı, ABD'nin engellemesiyle kağıt üzerinde kaldı, hayata geçmedi. Hatta bu anlaşmalar, Panama'da hükümet değişikliğine yol açtı.** Geçmişte ABD'ye tam bağımlılık içinde olan Panama'da, Çin yanlıları da güç kazandı ve içeride klikler arası çatışmalar derinleşti. Sonuçta bugün Çin, Panama Kanalı'nın girişinde iki önemli limanın işletmesini 25 yıllığına kazandı.

Trump'ın kanal üzerinden Çin'e dönük tehditlerine, Çin "kanalın daimi olarak tarafsız bir uluslararası su yolu" olmasından yana görüş belirtiyor.

Bugün Panama Kanalı'ndaki gemi trafiğinin yüzde 72'sini ABD kargo gemileri oluşturuyor. Çin kargo gemileri ise trafiğin yüzde 22'sini oluşturarak ikinci sırada yer alıyor. ABD, kendisi için hayati önemdeki bu kanalı tekrar kontrol altına almak için, gerekirse savaşı da göze alabileceğini ortaya koydu. Ancak bu o kadar kolay görünmüyor.

Trump'ın ikinci hedefi olan Grönland adası, Danimarka'ya bağlı özerk bir bölge. Ada'nın zeminini büyük oranda kar ve buzullarla kaplı; bu nedenle dünyanın nüfus oranı en düşük bölgelerinden biri.

Ada, ABD açısından iki nedenle önem taşıyor. Birincisi, stratejik konumu. Emperyalistler arasında Kuzey Kutbu hakimiyet konusunda büyük bir mücadeleye yaşanıyor. Kutup bölgesindeki buzulların giderek eriyor oluşu, bu bölgenin erişilebilir-geçilebilir hale gelmesi, burada çok büyük ve çok yönlü bir pazar kavgasını gündeme getirdi. Çünkü Arktik bölgesi, hazırlanan raporlara göre, dünya petrol

Grönland adası, Kuzey Kutbu'na dönük hakimiyeti artırma yönüyle stratejik önem taşıyor. Buzulların erimesiyle Arktik Okyanusu üzerinden hem yeni bir denizyolu trafiğe açılıyor, hem de bölgenin petrol kaynakları erişilebilir hale geliyor.

rezervinin yüzde 13'ünü ve doğalgazın yüzde 30'unu barındırıyor. Yanısıra altın, elmas, gümüş gibi değerli metallere ait kaynaklar da keşfedilmiş durumda. İlaç sektöründe kullanılan temel önemdeki mineraller yönüyle de bölgenin çok önemli kaynaklara sahip olduğu görüldü. Keza somon gibi yüksek besin değeri taşıyan nadir türler, bölgedeki balıkçılık faaliyetini çok karlı hale getiriyor.

Ve hepsinden önemlisi, **buzların çözülmesiyle yeni bir denizyolu ulaşımı açılıyor. 2024 yılında yaklaşık 2 bin geminin bu yolu kullandığı belirtiliyor.** Çin'in Avrupa'ya ulaşmak için kullandığı iki deniz yolu da oldukça uzun ve zorlu yollar (biri Çin'in güneyinden, Hint Okyanusu-Kızıldeniz-Akdeniz üzerinden, diğer yol Pasifik Okyanusu-Panama Kanalı-Atlantik Okyanusu üzerinden.) Kuzey Kutbu'ndan geçmek, bu yolu yaklaşık 6 bin km kısaltıyor. Ve bu yol, sadece Çin'in ticari hesapları için değil, ABD ve Rusya'nın askeri planları açısından da stratejik önem taşıyor.

Rusya, Arktik bölgesine açılan, NATO üyesi olmayan tek ülke. Üstelik Arktik'e kıyıdaş 5 ülkenin içinde, en uzun sınır da ona ait. Böylece Rusya için Arktik, en önemli deniz-sınırına dönüşüyor. Kremlin sözcüsü Dmitriy Peskov, Trump'ın konuşmaları üzerine yaptığı açıklamada, "Arktik bölgesi, ulusal ve stratejik çıkarlarımızın olduğu bir bölge" diyerek, konunun kendileri için ne kadar önemli olduğunu vurguladı. **Buzullar Rusya'nın Arktik sınırı için doğal bir savunma hattı oluştururken, buzulların erimesi bu "savunma hattı"nı zayıflatıyor. Bu nedenle Rusya son yıllarda Kuzey Filosu'nu güçlendirmek, bölgedeki Sovyet döneminden kalma askeri karakolları yeniden açmak gibi önlemler aldı. ABD'nin saldırganlığını baştan durdurmak istiyor.**

Arktik'in bu önemi ve bütün emperyalist ülkelerin buradan parça koparma çabasının büyük bir savaşa dönüşmesini geciktirmek için, **kıyıdaş 5 ülkenin (Rusya, Norveç, Alaska-ABD,**

Kanada, Grönland-Danimarka) yanısıra Finlandiya, İzlanda ve İsveç'in katılımıyla 1996 yılında Arktik Konseyi kuruldu. 2011'den bu yana, Çin, Güney Kore, Japonya, Singapur, Almanya, İngiltere, Fransa ve Polonya, Konsey'in daimi gözlemci üyesi olarak katılıyorlar. Elbette Arktik'teki kaynaklar bu kadar hayatı, emperyalist hegemonya savaşı bu kadar güçlü iken, Konsey'in yarattığı "uzlaşma"nın geçici olacağı çok açık. ABD zaten Grönland talebiyle, bu dengeyi bozmak istediğini açıkça belirtmiş oldu.

Grönland'da ABD'nin bir askeri üssü var. Sovyetler Birliği dağıldıktan önce kurulan ve stratejik konuma sahip bu üs ile, ABD Kuzey Kutbu'ndaki ve Atlantik'teki faaliyetleri rahatlıkla izleyebiliyor, özellikle Rusya'yı gözaltında tutabiliyor. Ayrıca Danimarka'nın ABD ile yakın ilişkileri bulunuyor. Buna rağmen bugün adanın ABD'ye satılması, sadece Danimarka'nın değil, AB'den Rusya'ya kadar bütün emperyalistlerin tepkisini çekiyor. Mesela AB "Grönland'ı savunmaya hazırız" açıklamasını yaparak, ABD'ye meydan okuyor.

Grönland'ı önemli kılan ikinci unsur ise, yine küresel ısınma nedeniyle adanın zeminindeki buzulların erimesi, yeraltı kaynaklarının erişilebilir hale gelmesidir. Grönland'da altın, platin gibi değerli metaller, lityum, titanyum gibi nadir elementler, kömür, uranyum, elmas, yakut gibi önemli kaynaklar da bulunuyor. Elektrikli otomobillerle rüzgar tribünlerinde kullanılan pillerin üretimi için nadir metaller büyük önem taşıyor. Keza savaş uçakları başta olmak üzere savaş sanayiinde de nadir metallerin önemli bir yeri var.

Çin, dünyadaki nadir metal kaynaklarının yaklaşık yüzde 90'ını tek başına kontrol ediyor. Şimdi Grönland'da ortaya çıkan yeni kaynaklar, bu nedenle bütün emperyalistlerin radarına girmiş durumda. Burada da ilk atağı Çin yaptı. Çin bağlantılı bir Avustralya şirketi, bu nadir metallerin madenciliği için Grönland hükümeti ile bir anlaşma yapmıştı; ancak 2021 yılında Grönland bu anlaşmayı iptal etti.

Trump'un Grönland talebinin bir yönünü de AB karşısındaki tutumu oluşturuyor. ABD'nin AB'yi küçümseyen, kendisine bağımlı bir

emperyal güç olarak konumlandırılan, kendisini güçlendirmek için AB'nin kaynaklarına göz diken tutumu, Grönland'da en somut ve çarpıcı haliyle kendisini gösteriyor.

Trump'un göz diktiği bir başka ülke ise Kanada. **Kanada'nın aslında ABD toprağı olduğunu söylüyor ve "ABD'nin 51. eyaleti olmasını" istiyor.** ABD'nin Kanada üzerindeki hak iddiası Amerikan bağımsızlık savaşına kadar uzanıyor. **1775-1783 tarihleri arasında Kuzey Amerika'daki 13 Koloni, Büyük Britanya İmparatorluğu'na karşı bağımsızlık savaşı verdi. Savaş bittiğinde ABD kurulmuş, kuzeyde savaşa katılmayan 4 koloni ise İngiltere'ye kalmıştı.** Savaş sonunda, ABD'de yaşayan İngiliz yanlıları da Kanada'ya geçti. 1865'de ABD kendi iç savaşını tamamlayıp ülkenin birliğini sağladıktan iki yıl sonra, İngiltere kuzeydeki 4 eyaletten oluşan federasyona yerel yönetim hakkı verdi. **"Kanada Konfederasyonu" adını alan bu bölge, ABD'nin giderek büyüyen emperyalist gücüne karşılık, İngiltere'nin Amerika kıtasındaki uzantısı olarak kaldı.**

İngiltere, "Büyük Britanya İmparatorluğu" dönemindeki sömürgeleri bağımsızlıklarını kazandıktan sonra, hegemonyasını sürdürürebilmek için **"İngiliz Milletler Topluluğu-Commonwealth" adını verdiği bir sistem kurdu. Bu ülkeler bağımsız bir ülke gibi parlamentolarını seçiyor, başbakanı belirliyorlar; ancak resmi "devlet başkanı" koltuğu İngiliz Kralı'na ait oluyor.** Seçilen başbakan, İngiltere Kralı'nın onay belgesini aldıktan sonra göreve başlayabiliyor. Kanada da, İngiliz Milletler Topluluğu'na dahil olan, İngiliz Kralı'nı kendi en yüksek devlet görevlisi olarak tanıyan ülkelerden birisi.

ABD ile Kanada'nın ilişkilerinin yakın olduğu, Kanada'nın ABD uzantısı olduğu düşünülür. Sınır geçişlerinin çok kolay, ticaretin asıl olarak ABD ile yürütüldüğü, kültürel yakınlığın olduğu bir ülke olması, böyle bir yanılsama yaratıyor. Gerçekte ise ABD-Kanada ilişkileri geçmişin sömürgeci süreçlerinin izlerini taşır. Ve Trump'ın Kanada'yı ilhak etme talebi, doğrudan İngiltere emperyalizmine dönük bir meydan okumadır.

Kanada'yı Trump için önemli kılan ilk unsur, kıtanın tümüne hükmetme arzusu. 150 yıl önce bağımsızlık savaşı verirken İngiltere'yi

yenmiş ama kıtadan tamamen kovanmamış olmanın rövanşını almak, Kuzey Amerika kıtasının tamamını ele geçirmek istiyor. Yanısıra, **Grönland ve Kanada'yı ilhak ettiğinde Arktik bölgesindeki sınırları ve hakları artmış oluyor.**

Ve "ABD'nin yeniden güçlendirilmesi" politikasının en önemli unsuru, toprak ilhakı ile ABD'nin doğal kaynaklarının, yeraltı zenginliklerinin, nüfus ve toprak büyüklüğünün, stratejik avantajlarının ve bütün bunların doğal sonucu olarak dünya hegemonyasındaki yerinin artması-büyümesi istemidir.

Göçmen düşmanı politikalar

Trump'ın önemli vaatlerinden ve göreve başlama konuşmasının başlıklarından biri de, göçmenlere dönük saldırgan politikalarıdır.

Trump, güney sınırında acil durum ilan edeceğini, yasadışı girişleri tamamen durduracağını, milyonlarca suçlu yabancının sınır dışı edileceğini belirtti. Ve bu konudaki hamleler, hemen yağmaya başladı.

Öncelikle **ABD'den giriş vizesi almış kişilerin bile ABD'ye girişleri durduruldu.** Basında çıkan haberler, göçmenlerin çeşitli nedenlerle ülkeye kabulünü öngören programların hepsinin durdurulduğunu yazıyor. Öyle ki, **doğrudan ABD'nin yarattığı bir savaşın mağduru olan Ukraynalıların bile ülkeye alınması durduruldu.**

Meksika sınırına duvar örülmesi konusu yeniden gündeme alındı; ayrıca Meksika sınırına 10 bin kişilik takviye birlik gönderilmesi konuşuluyor. İçerideki yasadışı göçmenlerin hızla sınır dışı edilmesi konusunda da adımlar atılmaya başlandı. Bugüne kadar ABD'ye yasadışı yollarla girenlere karşı "yakala ve bırak" politikası uygulanıyordu. Yakalanan yasadışı göçmen için mahkeme süreci başlatılıyor, mahkeme devam ederken ABD'de kalmasına izin veriliyordu. Trump "yakala ve bırak" politikasını sonlandırdı. Bundan sonra, yasadışı yollarla sınırı geçen Meksikalı göçmenler, doğrudan sınır dışı edilecek.

"Doğum yoluyla vatandaşlık" konusu da Trump'ın gündemindeydi. ABD'de iç savaşın sona ermesinin ardından köleliğe son verilince, eski kölelerin vatandaşlık sorununu çözmek için 1868 yılında anayasaya, ABD'de doğan bir çocuğun ebeveynleri ABD vatandaşı olmasa bile ABD vatandaşı

olarak kabul edileceği şeklinde bir madde eklenmişti. Öncesinde Afrika köleleri ABD vatandaşı olamıyordu. Madde eklendikten sonra, büyük göç alan ABD'de göçmen çocukları da bu maddeden yararlanmaya başladı. Şimdi **Trump bu maddeyi kaldırmak, göçmenlerin ABD'de doğan çocuklarını da, ebeveynleri ile birlikte sınır dışı etmek istiyor.** Verilere göre, 2022 yılında yasadışı göçmen olarak ABD'de doğum yaparak, çocuğundan vatandaşlık almış kişilerin sayısı 1,2 milyonu buluyor.

Trump'ın göreve gelir gelmez ilk imzaladığı kararnamelerden biri, ABD'de doğan çocuklarla ilgili bu karar oldu. Ancak bu kararın anayasaya aykırı olduğu için uygulanamayacağı söyleniyor. Buna karşın yasadışı göçmenlerin sınır dışı edilmesi girişimleri başladı. Trump'ın göreve gelmesinin hemen ardından, bir günde 500'den fazla göçmenin gözaltına alındığı duyuruldu. Bu göçmenlerin bir kısmının adı ve işledikleri suçlar kamuoyuna açıklanarak teşhir edildi. Ardından **yaklaşık 160 göçmenin ABD askeri uçaklarıyla Guatemala'ya gönderildiği öğrenildi.** Biden döneminde, sadece 2024 yılında sınır dışı edilen göçmen sayısı 274 bine ulaşmıştı; bunun Trump döneminde artarak süreceği belli oldu.

Trump'ın göçmenlere dönük saldırgan politikaları, daha ırkçı-faşist uygulamalara geçeceğinin de işareti aslında.

Kararnamelerle yönetmek

Trump göreve başlar başlamaz bir dizi kararname imzaladı. **Bu kararnameler, içeride yasa dışı politikaların, dışarıda ise hegemonyacı hedeflerin ifadesiydi.**

Trump'ın imzaladığı kararnamelerden biri, 6 Ocak 2021'de düzenlenen **Kongre Baskını nedeniyle tutuklu olan yaklaşık 1.600 kişinin serbest bırakmasına ilişkindi.** Oysa yaşanan olay, ABD tarihinin en önemli siyasi olaylarındandı. Trump 2017-2021 yılları arasında başkanlık yapmış, ikinci dönem için girdiği başkanlık seçimlerini kaybetmişti (Joe Biden kazanmıştı); bunun üzerine seçimlere hile karıştırıldığını, kendisini başkanlığının gaspedildiğini ileri sürdü. Ardından taraftarlarına çağrı yaparak, 6 Ocak 2021 günü kitlenin başkentte toplanmasını sağladı. Kitle, Beyaz Saray'ın önünde toplandı, Trump

İngiltere, "Büyük Britanya İmparatorluğu" dönemindeki sömürgeleri bağımsızlıklarını kazandıktan sonra, hegemonyasını sürdürürebilmek için "İngiliz Milletler Topluluğu-Commonwealth" adını verdiği bir sistem kurdu. Bu ülkeler bağımsız bir ülke gibi parlamentolarını seçiyor, başbakanı belirliyorlar; ancak resmi "devlet başkanı" koltuğu İngiliz Kralı'na ait oluyor. Seçilen başbakan, İngiltere Kralı'nın onay belgesini aldıktan sonra göreve başlayabiliyor. Kanada da, İngiliz Milletler Topluluğu'na dahil olan, İngiliz Kralı'nı kendi en yüksek devlet görevlisi olarak tanıyan ülkelerden birisi.

burada yaptığı konuşmada “yenilgiyi asla kabul etmeyeceğiz” dedi. Ve kitle güvenlik bariyerlerini aşarak Kongre binasının içine girdi.

Bütün ülkelerin parlamento binası önemli bir semboldür; ABD için çok daha özel bir önem atfedilmekte, “Amerikan demokrasisi ve yaşam tarzının simgesi” olarak tanımlanmaktadır. **Tarihi boyunca sadece bir kere, 200 yıl önce 1814 yılında, İngiliz askerleri tarafından işgal edilmiş, ateşe verilmişti. İkincisini gerçekleştirmek Trump’a düştü.** İşte o baskın nedeniyle yaklaşık 1600 kişi tutuklanmıştı. Trump göreve gelmez, doğrudan kendisine sadık, saldırgan ve pervasız bu insanları serbest bıraktı.

Bir başka kararnamesi, hükümet işleyişine ilişkindi. **Hükümet maliyetlerini azaltmak ve denetlemek için “Hükümet Verimliliği Departmanı-Doge” kurdu ve bu birimin yönetimini Elon Musk’a bıraktı.** Hükümet üzerinde tam kontrol sağlancaya kadar kamuya yeni işe almaları durdurdu. Federal çalışanlar için evden çalışmayı yasaklayarak tümünün ofiste çalışmasını zorunlu kıldı. Biden yönetimi altında çalışan kolluk kuvvetleri ve istihbarat kurumlarının çalışmalarının gözden geçirilmesini kararlaştırdı.

Bunların yanısıra, Çinli sosyal medya uygulaması TikTok’un yasaklanmasını erteledi, Paris İklim Anlaşması’ndan çekileceğini açıkladı, Dünya Sağlık Örgütü’nden çekilme süreci başlattı. Bu kararnameler dizisine, “hayat pahalılığı kriziyle mücadele edilmesi” ve “ifade özgürlüğünün sansürlenmesinin önlenmesi” gibi, kendisini daha demokrat, halkçı gösterecek maddeler eklemeyi de unutmadı. Ama bu arada, eşcinsellere dönük daha saldırgan bir süreci başlatacağını gösteren kararnameler de imzaladı.

Aslında **imzaladığı kararnamelerin içeriğinden daha önemli olan, Trump’ın “kararnameler dönemi”ni başlatmış olmasıdır.** Kimseye sormayan, danışmayan, karar ve yasa mekanizmalarını dikkate almadan kendi başına, kendi tercihleri ve kişisel kararları doğrultusunda ülkeyi yönetmeye çalışan yaklaşımdır. Bu durum, Trump’ın başkanlığındaki ABD’nin yeni dönemde pervasızlığının artacağını göstermektedir.

Twitter’ı satın aldıktan sonra çalışanların büyük çoğunluğunu işten çıkartan, sendika karşıtı tutumunu açıkça ifade eden, zenginliğini şımarıkça gözlere sokan, küstah, egosunun yüksekliğinden başı dönen Musk’un seçimlerdeki rolü ve misyonu sadece para saçmakla sınırlı değil. Musk, Güney Afrika’da doğan yoksul bir çocuk olarak, zenginlik basamaklarını hızla tırmanması, yarım trilyon dolarlık bir servete ulaşarak dünyanın en zengin-başarılı kişisine dönüşmesiyle, bir “rol model”. Daha doğrusu Musk üzerinden, emeğiyle çalışmaya uzak, hızla “köşeyi dönme” çabası içinde olan, teknoloji-yapay zeka-kripto evreninde kendine rahat-kolay-zengin bir hayat vaadedildiğini düşünen genç kuşaklar için bir “rol model” oluşturulmaya çalışılıyor.

Elon Musk ve paranın gücü

Amerika’yı yeniden güçlü yapma projesinin en önemli unsurlarından birinin Elon Musk ile kurulan ilişki olacağı görülüyor.

Musk, elektrikli araç üreten Tesla’nın, uzay taşımacılığı şirketi SpaceX’in, sosyal medya uygulaması X’in, insan beynine çip yerleştirmeye çalışan Neuralink’in patronu ve dünyanın en zengin insanı. **Trump’ın seçim kampanyasına yaptığı 200 milyon dolardan fazla bağışla, seçim çalışmalarında önemli bir rol oynadı. Zaten seçim sonrasında da “gölge başkan” gibi sıfatlar takıldı ve doğrudan kendisi için oluşturulan bir bakanlık (Hükümet Verimliliği Bakanlığı) görevi aldı.**

Twitter’ı satın aldıktan sonra çalışanların büyük çoğunluğunu işten çıkartan, sendika karşıtı tutumunu açıkça ifade eden, zenginliğini şımarıkça gözlere sokan, uzaya bir araba (yani uzay çöpü) gönderecek kadar küstah, egosunun yüksekliğinden başı dönen **Musk’un seçimlerdeki rolü ve misyonu sadece para saçmakla sınırlı değil.** Musk, Güney Afrika’da doğan yoksul bir çocuk olarak, zenginlik basamaklarını hızla tırmanması, yarım trilyon dolarlık bir servete ulaşarak dünyanın en zengin-başarılı kişisine dönüşmesiyle, bir “rol model”. Daha doğrusu **Musk üzerinden, emeğiyle çalışmaya uzak, hızla “köşeyi dönme” çabası içinde olan, teknoloji-yapay zeka-kripto evreninde kendine rahat-kolay-zengin bir hayat vaadedildiğini düşünen genç kuşaklar için bir “rol model” oluşturulmaya çalışılıyor.** Ve onun çizdiği bu profiline, Trump’ın seçimleri kazanmasında, genç kesimlerden oy almasında etkili olduğu düşünülüyor. Trump’ın 2016’da aldığı oydan daha geniş bir kesimi bu sayede kazanabildiği görülüyor. Musk’ın anlattığı “başarı hikayesi” çok geniş bir kesimin hayallerini süslüyor.

Gerçekte ise bu başarı hikayesinin önemli bir kısmı “şişirme”ye, çok daha önemli bir kısmı da devlet desteğine dayanıyor. Mesela Musk’un şirketi Tesla’nın araba satışlarının devletin vergi indirimiyle finanse edildiği; buna rağmen şirket iflasın eşiğine gelince Enerji Bakanlığı’ndan yaklaşık 500 milyon dolar krediyi neredeyse sıfır faizle ve çok uygun ödeme koşullarıyla aldığı

öğrenildi. Keza Musk’ın SpaceX şirketinin 2008’den bu yana kamudan aldığı ihale ve yaptığı sözleşmelerin değeri, 20 milyar doları aşiyor.

Diğer taraftan göçmenlerin, eşcinsellerin, Müslümanların, azınlıkların “ülkeyi ele geçireceği” korkusunu yaşayan **ABD aşırı sağı-faşist tabanı da Elon Musk’ın pervasızca verdiği Hitler selamı ve savunduğu görüşlerinden etkileniyor, açıkça destekliyorlar.** Bu sadece ABD açısından değil, dünyada faşist liderlerin buluşma noktasına dönüşmüş bir Musk görüyoruz. Trump Kasım 2024’teki seçimleri kazandığında kutlama partisine Arjantin’in faşist başkanı Javier Milei de katılmış, **Musk Milei’ye övgüler dizmişti. İtalya’nın faşist başbakanı Meloni ile yakın ilişkisi olan Musk, Almanya’da neo-Nazi AfD partisine de tam destek açıklamış; hatta Almanya seçimlerine “ayar verecek kadar” ileri gitmişti.** Birleşik Krallık’ta ise faşist, göçmen karşıtı Reform Partisi’ne, başkanlarını değiştirirlerse 100 milyon dolar vereceğini söyledi. Son olarak İspanya’da Katalonya’ya dönük açıklamalarının ardından, İspanya başbakanı Pedro Sanchez, Musk’ın Nazilerin mirasçılara sahip çıktığını belirtti.

Musk, tüm bu yaptıklarıyla hem ABD içinde hem de pervasızca el attığı diğer ülkelerde, aşırı sağın, faşist ideolojinin, işçi sınıfı düşmanlığının, göçmen karşıtlığının, insanlık dışı sömürü politikalarının simgesi haline geldi adeta.

“Yeniden Büyük” mü giderek küçülmek mi?

2001 yılında İkiz Kuleler’in üzerinde bir molotof gibi patlayan uçaklar, ABD’nin giderek güç kazanmakta olan Çin’den ve kendini toparlamaya başlayan Rusya’dan duyduğu tedirginlikle 3. Emperyalist Paylaşım Savaşını başlatmasına vesile olmuştu. **“Önleyici vuruş konsepti” adını verdiği politikayla Ortadoğu’yu ateş çemberine sokan ABD, “Çin büyümeden önünü kesme” planını hayata geçiremedi.** Geçen yaklaşık 24 yıl içinde, savaşın belli etaplarında güçler dengesi sürekli olarak değişti. Ancak **ABD’nin adım adım güç kaybetmesi ve Çin’in ekonomik-siyasi gücünün yanısıra askeri gücünü de sistematik olarak artırması gerçeği değişmedi.** Bu süreçte

ABD'nin kimi zaman saldırgan ve savaşçı (Bush, Trump), kimi zaman "yumuşak güç" (Obama, Biden) uygulamaları ve bu doğrultuda göreve getirdiği başkanların hiçbiri, genel gidişatı değiştiremedi; ABD emperyalizmi 1990'larda yakaladığı "küresel" güç ve etkisine tekrar ulaşamadı.

Şimdi **Trump, daha saldırgan ve daha savaşçı politikalarla yeniden sahneye sürülüyor. Daha ırkçı, göçmen karşıtı, sömürücü ve meydan okuyan bir ABD ile karşı karşıya kalacağımız görülüyor.**

Trump'ın belli bir moral üstünlükle göreve başladığını söylemek mümkün. Rusya'nın Ukrayna'daki savaşı bitirebilmek bir yana, askeri-ekonomik gücünü sömüren, insan kaynaklarını tüketen bir döngüden çıkmadığı görülüyor. Öyle ki, **Ukrayna'daki sıkışmışlık, Rusya'nın Suriye gibi stratejik bir hedefini ikinci plana itmesini getirdi. Suriye'de Esad yönetiminin devrilmesi, oluşturduğu karmaşık dengeleri nedeniyle tartışmalı bir "zafer" olsa bile, şimdilik ABD'nin moral üstünlüğünü büyütüyor.** İran'da bir geri çekilme ve içe kapanma, Lübnan'da Hizbullah'ın ciddi bir güç kaybı sözkonusu. İsrail Hamas'ı yenmeyi başaramadı, ancak Lübnan savaşı ve Suriye "zaferi" ile birlikte Hamas ve Filistin sorunu gündemin gerisine itilmiş oldu. Tüm bu süreçte **Çin ve Rusya bölgeye aktif bir destek sunmayarak, o ülkeleri kaderlerine terketmiş oldu.** Avrupa emperyalistleri ise, seçimlerle somut biçimde ortaya dökülen iç sorunları ile bir tıkanma yaşıyorlar.

Bu tablo, ABD'nin saldırgan politikalarını açıkça ifade etmesini kolaylaştırıyor. Trump'ın Panama, Kanada ve Grönland'ın ilhakını doğrudan ifade etmesi ve savaşma ihtimalini de ortaya koyması, çok büyük bir meydan okuma. Keza gümrük vergilerinden Dünya Sağlık Örgütü konusundaki açıklamalarına kadar, bütün emperyalistleri küçümseyen, karşısına alan bir tutum izliyor. Ve bütün bunlarla, gerçekten de ABD'nin "eski, görkemli günleri"ni yaratmaya çalıştığı, bunun için mücadele edeceği görülüyor.

Ancak 1990'ların dünyasında değiliz. Son döneme damgasını vuran saydığımız zayıflıklara rağmen, rakip emperyalistlerin gücü ve hedefleri gerilemiş değil. Son dönemde yapay zeka, elektrikli otomobil gibi bazı alanlardaki üretimiyle öne çıkmış olsa bile, **ABD eski ekonomik-askeri-siyasi gücünden uzak. Üstelik Amerikan halkı ağır bir ekonomik kriz ve yoksullaşma yaşıyor; siyahların ayaklanmaya dönüşen protestoları ile azınlık politikalarını eleştiriyor; eğitimden barınmaya kadar her alanda bir düşüş görülüyor; seçilen her bir başkanın görev süresi fiyaskoya dönüşüyor...** Ve bütün bunlar, ABD halkının devlet politikalarına güvensizleşmesini, hükümetin arkasındaki desteğini çekmesini getiriyor.

İç ve dış gelişmeler, Trump'ın iddialarını hayata geçirmesinin hiç kolay olmadığını gösteriyor. Ancak her koşulda, Trump ile dünya artık daha güvensiz! Daha zorba, daha sömürücü, daha saldırgan yönetimler altında iyice yaşanmaz hale geliyor.

Hapishanelerdeki hak ihlalleri

AKP-MHP yönetimi, yaşanan ekonomik, sosyal, siyasal baskılardan dolayı oluşabilecek patlamaları engellemek için kitlesel gözaltılar ve tutuklamalara girişirken, bir yandan da yeni hapishane inşaatlarına devam ediyor.

Hapishanelerdeki hak ihlalleri de sürüyor. Hapishaneye girişlerde onursuz arama, "terör kimliği" dayatması yapılıyor. Sağlık hakkı ve ziyaret hakkı, ayakkabı araması, ağız içi araması, çift kelepçe dayatmalarıyla engelleniyor. Ocak ayında hak ihlallerine karşı, İHD başta olmak üzere tutuklu aileleri ve dernekleri eylemler yaptılar.

İHD Cezaevi Komisyonu yaptığı açıklamada, Marmara bölgesi hapishanelerinde 1042 hak ihlali yaşandığını duyurdu. Ekim-Kasım-Aralık 2024 tarihlerini taşıyan raporda, bu süre içinde 16 hapishaneden 48 başvuru olduğunu belirten komisyon, **2024 yılında 709 tutsağın hapishanelerde yaşamını yitirdiğini belirtti.**

30 yıllık tutsak **Mehmet Salih Erden** 11 Ocak'ta tahliye olması gerekirken, hakkında gözlem heyetinin verdiği kararla 6 ay daha hapiste kalmak zorunda bırakıldı.

Aralık ayında tutuklanan gazetecilerden **Pınar Gayip, Gülistan Duru ve Serpil Ünal** revire götürülme bahanesiyle Marmara Hapishanesi'ne sürgün edildi.

DHKP-C davasından uzun süredir hapishanede olan **Ali Osman Köse, Yasemin Karadağ, Erkan Kartal, Hasan Karapınar, Melek Akgün**'ün

sağlık durumlarına dikkat çekmek için TAYAD'lı aileler, Çağlayan Adliyesi ve Ankara Kızılay'da eylemlerine devam ediyor. Tutsakların serbest bırakılması için çağrı yaptıkları eylemde birçok kez gözaltına alındılar.

Van Hapishanesi'nde Adana Suluca hapishanesine sürgün edilen hasta tutsak **Abdülismet Burak**'a 3 gün boyunca yemek verilmediği açıklandı. Durumu açıklayan babası, sorumluların yargılanmasını istedi.

Ankara Yüksek Güvenlikli Hapishanesi'nde tutsak olan **Özgür Çelik**'in aynı hapishanedeki eşine göndermek istediği karikatüre, "eylem talimatı" gerekçesiyle el konuldu.

İzmir'deki Kırıklar Hapishanesi'ndeki yeni uygulama odalardaki kitapların teslim edilmesiydi. Teslim edilmeyen kitaplar yapılan talanlarla alınıyor, içlerinde toplatılmış kitaplar varsa, hücre cezası veriliyor. 12 tutsağa bu bahaneyle hücre cezaları verildiği açıklandı.

Hrant Dink, katledilişinin 18. yılında anıldı

Hrant Dink, katledilişinin 18. yılında, başta Osmanbey'deki Agos gazetesi olmak üzere birçok yerde anıldı.

İstanbul'daki anma için saat 14'ten itibaren toplanma başladı. Hrant'ın büyük posterleri Agos binasına asıldı. "Hrant için adalet için", "Faşizm inat kardeşimsin Hrant", "Ahparg Hrant Dink", "Katiller halka hesap verecek" sloganları sıkça atıldı. Hrant'ın vurulduğu saatte saygı duruşu ile anma programı başlatıldı. Saygı duruşu sırasında Hrant'ın yaptığı bir konuşmadan kesit dinletildi. 18. yıl için hazırlanan basın açıklamasının okunmasının ardından, sloganlarla anma bitirildi. PDD'nin de içinde olduğu kurumlar, anmaya dövizleriyle katıldılar. Anmaya binlerce kişi katıldı.

Suriye'deki saldırılar İsviçre'de protesto edildi

Türkiye devletinin Kuzey ve Doğu Suriye'ye dönük saldırıları, 10 Ocak günü, İsviçre'nin Basel kentinde, tren istasyonu girişinde yapılan eylemle protesto edildi.

METAL İŞÇİLERİ FİİLİ GREVLE KAZANDI!

Metal işkolunda Aralık 2024 tarihinde 5 şirkete bağlı 9 fabrikada 2000 işçi greve çıkmıştı. İşçiler ücret taleplerini büyük oranda kazandılar; MESS'in 3 yıllık TİS dayatmasını püskürttüler.

Onlara bu talepleri kazandıran tek şey, yasağı tanımayıp fiili greve gitmeleri oldu. Fiili grev, grev yasağının grevle kalkacağını gösterdi.

Grev hakkı, grev yaparak kazanılır!

